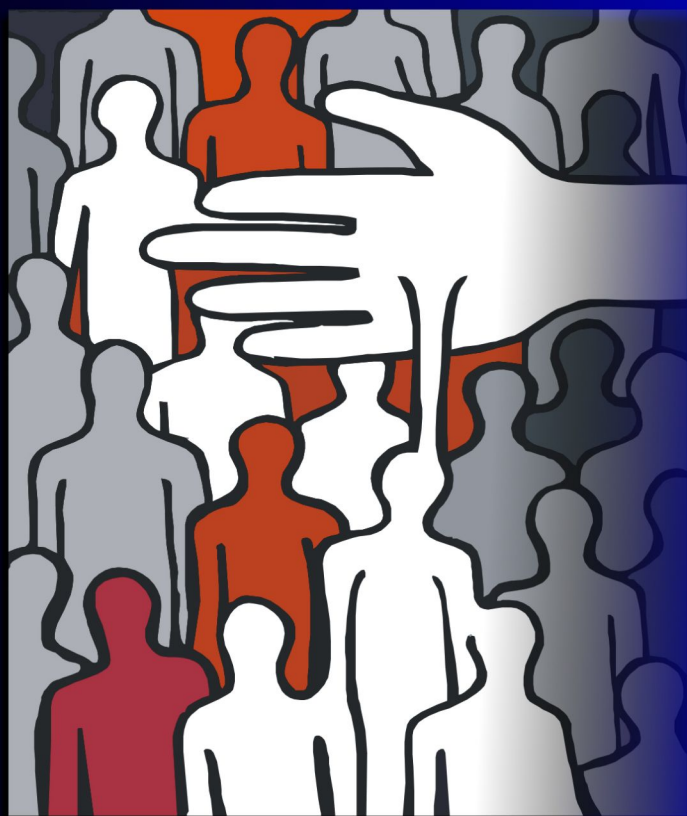

DOCTRINA BIBLICĂ A ALEGERII

C. D. COLF

C.D. Cole

Doctrina biblică a alegerii

© 2013 RISOPRINT

Toate drepturile rezervate autorului & Editurii Risoprint.

*Editura **RISOPRINT** este recunoscută de C.N.C.S. (Consiliul Național al Cercetării Științifice). Domeniu de acreditare CNATDCU Teologie*

Pagina web a CNCS: www.cncs-uejiscdi.ro

Toate drepturile rezervate. Tipărit în România. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă sub nicio formă, prin niciun mijloc mecanic sau electronic, sau stocată într-o bază de date fără acordul prealabil, în scris, al autorului.

All rights reserved. Printed in Romania. No part of this publication may be reproduced or distributed in any form or by any means, or stored in a data base or retrieval system, without the prior written permission of the author.

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României C.
D. COLE**

Doctrina biblică a alegerii / C. D. Cole; trad.:

Raul Enyedi. - Ed. a 2-a, rev. -Cluj-Napoca: Risoprint, 2013

Bibliogr.

ISBN 978-973-53-1151-3

I. Enyedi, Raul (trad.)

2

Editor: GHEORGHE POP

Consilier editorial: MIRCEA DRAGAN

Design copertă: AUREL MICLEA jr.

C. D. Cole

**Doctrina biblică
a alegerii**

**Fundația Mantachie, „*O voce baptistă*”
Bocșa, 2013**

Cuprins

Prefață.....	4
Partea I - Doctrina biblică a alegerii	5
Cuvânt înainte.....	5
Introducere.....	6
Aspecte generale pentru înlăturarea prejudecăților.....	8
Evaluarea și respingerea unor perspective false	15
Doctrina definită, explicată și demonstrată.....	20
Abordarea obiecțiilor și răspunsurile aferente.....	22
Partea a II-a - Întrebări și răspunsuri.....	38
Cuvânt înainte	38
Prima scrisoare a doamnei Marjorie Bond	40
Răspunsul Doctorului Cole	50
A doua scrisoare a Doamnei Marjorie Bond	69
A treia scrisoare a Doamnei Marjorie Bond.....	79
Răspunsul Doctorului Cole	85
Postfață	90

Prefață

Nicicând părerea omului despre sine nu a fost mai bună, și în nicio altă perioadă istorică nu a considerat omul că are mai puțină nevoie de Dumnezeu. Prin urmare, Dumnezeu este tot mai absent din viața sa și tot mai departe de el. Acesta este cursul lumii, iar creștinii sinceri se străduiesc să lupte împotriva torentului. Din păcate, în lupta lor ei nu sunt ajutați nici de teologia și de predicarea modernă, nici de experiența vieții bisericești actuale, care nu produc decât o trăire superficială și săracă.

Într-un astfel de context, doctrina alegerii ne ajută să avem o perspectivă corectă asupra caracterului și a planului lui Dumnezeu pentru noi, deschizând credinciosului sincer ușa spre o relație profundă cu Dumnezeul Suveran, și oferindu-i o viață spirituală bogată.

Ce spune Scriptura despre alegerea pe care a făcut-o Dumnezeu între oameni? Vorbește Biblia despre o astfel de alegere privind mântuirea? A ales El la modul individual pe cei ce vor fi salvați? Are Dumnezeu un astfel de drept și este o astfel de alegere compatibilă cu dreptatea și cu iubirea Sa? Poate cineva cunoaște cu siguranță acum că este unul dintre acești aleși? Cum ne afectează în mod practic această doctrină? Acestea sunt doar câteva din întrebările la care veți găsi răspuns pe paginile următoare.

Ne bucurăm să vă oferim această lucrare a fratelui Cole într-o ediție îmbunătățită, împreună cu ruga noastră ca Dumnezeu să facă acest material o binecuvântare pentru sufletul dumneavoastră.

Raul Enyedi,
Bocșa, 04 decembrie 2013

Partea I

CUVÂNT ÎNAINTE

Mă simt un om nespus de binecuvântat prin intermediul scrierilor domnului doctor C.D. Cole. Domnia sa a fost un mare predicator doctrinar, cu un dar deosebit de a pune cuvintele vorbite într-o formă scrisă. Fratele Cole a părăsit deja această viață și este cu Domnul acum. A trăit însă îndeajuns pentru a-și vedea publicat cel de-al doilea volum al lucrării sale despre Păcat, Mântuire și Slujire. De fapt a murit chiar citind această carte.

Biserica baptistă Bryan Station a hotărât să-i publice scrierile. Fiul său ne-a dat permisiunea de a le tipări, iar această carte face parte din seriile de cărți pe care sperăm să le publicăm. Partea I a mai fost tipărită înainte iar acum doar o retipărim exact cum a fost în forma inițială. Partea a II-a a acestei cărți va fi prezentată la sfârșitul primei părți, în cadrul unei introduceri similare cu aceasta.

Fie ca Domnul să binecuvânteze Cuvântul Lui în timp ce este citit de cei care cercetează aceste pagini.

Alfred M. Gormley
Pastor: Bryan Station Baptist Church
Lexington, Kentucky

Introducere

Alegerea! – Ce cuvânt binecuvântat! Ce doctrină glorioasă! Cine nu se bucură să știe că a fost ales pentru niște binecuvântări mărețe? Iar alegerea este *spre* mântuire – cea mai mare dintre toate binecuvântările. Din păcate, acesta este un adevăr neglijat chiar de cei care pretind a-l crede, iar alții au un sentiment de repulsie imediat ce se amintește despre acest adevăr revelat biblic, care îl onorează pe Dumnezeu și îl smerește pe om. Spurgeon spunea: „Se pare că există o prejudecată înverșunată în mintea oamenilor împotriva acestei doctrine, și deși multe alte doctrine sunt primite de creștinii practicanți, unele cu o anumită rezervă, altele cu bucurie, totuși aceasta pare a fi doctrina cea mai desconsiderată și cea mai des dată la o parte.” Dacă acest lucru era adevărat pe timpul lui Spurgeon, cu atât mai adevărat este în zilele noastre. Cu privire la această doctrină, există astăzi o îndepărtare alarmantă față de credința înaintașilor noștri baptiști. Atingând acest aspect al credinței noastre, baptiștii au ajuns la punctul în care au un crez calvinist și un cler arminian.

Totuși, există oameni care iubesc doctrina alegerii. Pentru ei, alegerea este fundația solidă pe care sunt clădite celelalte doctrine ale răscumpărării omului. O iubesc destul de mult încât s-o predice în ciuda criticismului și a persecuției. Aceștia ar prefera mai degrabă să fie demiși de la amvoane decât să tacă cu privire la această prețioasă parte a credințe date odată pentru totdeauna. Dar toți cei care iubesc acum această doctrină au urât-o odată, de aceea nu au cu ce se mândri. Orice om prin natura lui este arminian. Pentru a face un om să iubească doctrina alegerii e necesară lucrarea regeneratoare a Duhului Sfânt și

Cuvântul lui Dumnezeu învățat de Duhul Sfânt. Cât de important este ca cei credincioși să aibă atitudinea unui elev care învață! Pentru a face aceasta trebuie să recunoaștem superioritatea înțelepciunii lui Dumnezeu, ale cărui gânduri nu se potrivesc cu ale noastre. Biblia ne-a fost dată pentru a ne corecta gândirea. Pocăința este o schimbare a minții care rezultă într-o schimbare a gândirii. Noi nu putem veni la Biblie în postură de critici, ci Biblia este cea care ne critică pe noi. Nu ne putem apropia de Biblie considerându-ne infailibili, ci prin har putem veni în umilință. Fie ca harul să fie dat fiecărui scriitor și cititor astfel încât să avem o atitudine corectă a inimii în fața lui Dumnezeu. Cea mai sigură mărturie în favoarea mântuirii cuiva este o atitudine corectă față de Cuvântul lui Dumnezeu. Dragă cititorule, dă-i voie scriitorului să te atenționeze cu privire la orice intenție de „a lua în răs” oricare din doctrinele Bibliei.

Doctrinile harului și-au găsit expresia în două sisteme de teologie cunoscute sub numele de calvinism și arminianism. Aceste două sisteme nu au fost denumite după numele fondatorilor lor, ci după numele celor care le-au popularizat. Sistemul de adevăruri cunoscut sub numele de calvinism a fost predicat de Augustin destul de devreme, și înainte de Augustin, de Cristos și de apostoli, fiind evidențiat în mod special de apostolul Pavel. Sistemul de erori cunoscut sub numele de arminianism a fost proclamat de Pelagius în secolul al V-lea. Nu există poziție de mijloc între aceste două sisteme; fiecare om, în gândirea lui religioasă, se situează fie pe una, fie pe cealaltă dintre aceste poziții. Unii încearcă să le îmbine pe cele două însă acesta nu este un mod sănătos de a gândi. Să spui că nu ești nici calvinist nici arminian înseamnă că încerci să eviți

subiectul. Sistemul doctrinar al apostolului Pavel este reprezentat fie de calvinism fie de arminianism. Sistemul adevărat este cel bazat pe adevărul depravării inerente și totale a omului; sistemul fals este cel bazat pe dogma catolică a voinței libere.

Aspecte generale pentru înlăturarea prejudecăților

Nu există altă doctrină interpretată mai greșit. Plângerea fratelui A.S. Pettie împotriva oponentilor depravării totale este aplicabilă și aici; acesta spune: *„Niciodată nu veți auzi o enunțare corectă și onestă a acestei doctrine rostită de buze ostile.”* Modul în care a fost tratată doctrina alegerii de către oponentii ei este asemănător cu modul în care primii creștini au fost tratați de împărații romani păgâni. Creștinii din primele veacuri erau adesea îmbrăcați în piei de animale înjunghiate și dați spre a fi atacați de animale sălbatice feroce. La fel este și doctrina alegerii îmbrăcată într-o zdreanță urâtă și expusă pentru a fi luată în derâdere și zeflema. Vom încerca acum să dezbrăcăm acest adevăr glorios de acea haină falsă și vicioasă cu care l-au îmbrăcat mâinile dușmănoase, pentru ca apoi să-l acoperim cu haina sfințeniei și a înțelepciunii.

Alegerea nu înseamnă mântuire, ci este spre mântuire.
„Ce putem spune atunci? Că Israel n-a căpătat ce căuta, iar rămășița aleasă a căpătat; pe când ceilalți au fost împietriți.” (Romani, 11:7). *„De la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire...”* (2 Tesaloniceni, 2:13). Acum,

dacă cei aleși obțin mântuirea și dacă alegerea este spre mântuire, atunci alegerea trebuie să preceadă mântuirea. Oamenii sunt mântuiți când cred în Cristos, nu când sunt aleși. Roosevelt nu a devenit președinte când a fost ales, ci când a fost instalat în funcție. Nu a fost doar o alegere pentru funcție, ci și o instalare în funcție. Aleșii lui Dumnezeu sunt instalați în poziția de sfințire prin chemarea eficace (lucrarea Duhului Sfânt de înviere a duhului nostru), prin care au ajuns să creadă în Evanghelie. Vezi *1 Corinteni*, 1:29; *2 Tesaloniceni*, 2:13, 14.¹

Alegerea nu reprezintă cauza trimiterii nimănui în iad, deoarece alegerea este spre mântuire. Nici măcar ne-alegerea nu este responsabilă pentru condamnarea păcătoșilor. PĂCATUL este cel care trimite oamenii în iad, și toți oamenii sunt păcătoși prin natura și faptele lor – toți sunt păcătoși indiferent de alegere sau ne-alegere. Faptul că alegerea este spre mântuire nu înseamnă că ne-alegerea este spre condamnare. Păcatul este elementul din viața omenească care aduce condamnare. Alegerea nu dăunează nimănui.

Alegerea aparține sistemului doctrinelor harului. În zilele apostolului Pavel exista o rămășiță printre evrei care a fost mântuită printr-o alegere bazată pe har (*Romani*, 11:5).² Atitudinea oamenilor cu privire la alegere este

¹ „...pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu.” *1 Corinteni*, 1:29

„Noi însă, frați preaiubiți de Domnul, trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului. Iată la ce v-a chemat El prin Evanghelia noastră, ca să câpătați slava Domnului nostru Isus Cristos...” *2 Tesaloniceni*, 2:13, 14

² „Tot așa, și în vremea de față este o rămășiță datorită unei alegeri prin har.” *Romani*, 11:2

testul acid al credinței lor în har. Cei care se opun alegerii nu pot susține cu consecvență că ei cred în mântuirea prin har. Aceasta s-a putut vedea în crezurile Creștinismului. Acele denominațiuni care cred în mântuirea prin fapte nu găsesc nici un loc în mărturisirile lor de credință pentru doctrina alegerii; cei care cred în mântuirea prin har, în afara meritelor umane, nu au omis să includă alegerea în crezul scris. Prima categorie îi are în frunte pe romano-catolici, al doilea pe bapțiști.

Alegerea nu împiedică mântuirea nimănui dintre cei care ar vrea să fie mântuiți. Dar trebuie făcută distincția între simpla dorință de a scăpa de iad și dorința de a fi mântuit de sau *din* păcat. Dorința de a scăpa de iad este o dorință naturală – nimeni n-ar vrea să ardă. Dorința de a fi mântuit de păcat e o dorință spirituală care rezultă din lucrarea de cercetare a Duhului Sfânt, iar harul lui Dumnezeu care alege este chiar mama acestei dorințe. Să reprezinți doctrina alegerii prin a spune că Dumnezeu a dat un ospăț al Evangheliei și un om a venit la masă flămând după pâinea vieții, iar Dumnezeu îi spune „Nu, asta nu-i pentru tine, tu nu faci parte dintre cei aleși”, înseamnă să deformezi această sfântă doctrină. Iată adevărul: Dumnezeu a dat acest ospăț, dar problema este că nimeni nu vine la masă. „*Toți, parcă fuseseră vorbiți, au început să se dezvinovățească.*” Dumnezeu știa sigur cum va reacționa natura pervertită a omului, așa că nu și-a asumat riscuri în ocuparea locurilor la mese. Prin urmare, El îi spune servitorului Său să meargă afară și să-i oblige să intre (Luca, 14:23).³ Dacă n-ar fi lucrarea de răscumpărare a lui Cristos, n-ar exista nici un ospăț; dacă n-ar fi lucrarea

³ „Și stăpânul a zis robului: „Ieși la drumuri și la garduri, și pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre, ca să mi se umple casa.”

irezistibilă a Duhului Sfânt, n-ar exista nici un musafir la masă. O simplă invitație nu aduce pe nimeni la masă.

Alegerea înseamnă că destinul omului este în mâinile lui Dumnezeu. Mulți dintre noi consideră ca o axiomă afirmația potrivit căreia destinul fiecărui om este în propriile sale mâini. Dar aceasta înseamnă a nega chiar esența Scripturii. Destinul omului nu este niciodată în propriile-i mâini, nici înainte și nici după ce este salvat. A fost destinul meu în mâinile mele înainte de a fi mântuit? Dacă este așa, eu m-am regenerat pe mine însumi; m-am înviat, prin propria-mi putere, dintr-o stare de păcat și moarte. Eu sunt propriul meu binefăcător și nu am nimănui cui să mulțumesc decât mie însumi pentru că sunt viu și salvat. Să piară un asemenea gând! Prin harul lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt. Citește *Ioan*, 1:13; *Efesenii*, 2:1-10; *2 Timotei*, 1:9; *Iacov*, 1:18.⁴

Dar acum, este destinul meu în mâinile mele? În acest caz aş putea fie să mă susțin mântuit, fie să-mi pierd mântuirea. În Biblie însă scrie că noi suntem păziți de

⁴ „...născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.” (*Ioan*, 1:13)

„Voi erați morți în greșelile și păcatele voastre... Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Cristos (prin har sunteți mântuiți)... Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Cristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele. (*Efesenii*, 2:1, 5, 8-10) „El ne-a mântuit, și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Cristos Isus înainte de veșniciei...” (*2 Timotei*, 1:9) „El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a fapturilor Lui.” (*Iacov*, 1:18)

puterea lui Dumnezeu, prin credință. *1 Petru*, 1:5; *Psalmul* 37:28; *Ioan*, 10:27-29; *Filipeni*, 1:6; *Evrei*, 13:5.⁵

Dacă destinul meu nu este în siguranță în mâinile mele după ce sunt mântuit, cum s-ar putea crede că ar fi fost în siguranță în mâinile mele înainte de convertirea mea?

Sfântul moare, trupul lui merge în mormânt și devine țărână. Este în acel moment destinul lui în propriile-i mâini? Dacă da, ce speranță poate el avea de a ieși din mormânt cu un trup nemuritor și perfect? Nici una, dacă destinul lui este în propriile-i mâini.

Această teorie potrivit căreia destinul unui sfânt este sau a fost în propriile lui mâini, răstoarnă chiar legile naturii și implică faptul că apa s-ar putea ridica deasupra nivelului punctului ei de izvorâre; sau că un om s-ar putea urca în pod trăgându-se de șireturi, că un etiopian și-ar putea schimba culoarea sau că un leopard și-ar putea șterge petele, că moartea ar putea produce viață, că evoluția e adevărată și Dumnezeu este un mincinos. Teoria potrivit căreia destinul cuiva ar putea fi în propriile lui

⁵ „Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi.” (*1 Petru*, 1:5)
„Căci Domnul iubește dreptatea, și nu părăsește pe credincioșii Lui. Totdeauna ei sunt sub paza Lui, dar sămânța celor răi este nimicită.” (*Psalmul* 37:28)

„Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine. Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu.” (*Ioan*, 10:27-29)
„Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Cristos.” (*Filipeni*, 1:6)
„Să nu fiți iubitori de bani. Mulțumiți-vă cu ce aveți, căci El Însuși a spus: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi.”” (*Evrei*, 13:5)

mâini produce încredere în sine și îndreptățire de sine. Credința că destinul este în mâinile lui Dumnezeu produce lepădare de sine și credință în Dumnezeu.

Alegerea stă în picioare sau cade în funcție de modul în care înțelegem doctrina suveranității lui Dumnezeu și a depravării ființei umane. Dacă Dumnezeu este suveran și omul este păcătos, atunci rezultă ca o consecință naturală fie că doar unii vor fi mântuiți, fie că nimeni nu va fi mântuit, fie că toți vor fi mântuiți. Rezultatele practice ale alegerii sunt că unii, și anume mulți, vor fi mântuiți. Alegerea nu este un plan de a mântui doar o mână de oameni. Isus s-a dat pe Sine ca „răscumpărare pentru mulți”. Vezi *Matei*, 20:28, *Apocalipsa*, 5:9.⁶ Suveranitatea lui Dumnezeu implică plăcerea Lui (*Ioan*, 5:21; *Matei*, 11:25-27),⁷ puterea Lui (*Iov*, 23:13; *Ieremia*, 32:17; *Matei*, 19:26);⁸ și mila Lui (*Romani*, 9:18).⁹

⁶ „Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.” (*Matei*, 20:28)

„Și cântau o cântare nouă și ziceau: Vrednic ești Tu să iei cartea și să-ți rupi pecetea; căci ai fost înjunghiat, și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam.” (*Apocalipsa*, 5:9)

⁷ „În adevăr, după cum Tatăl învie morții, și le dă viață, tot așa și Fiul dă viață cui vrea.” (*Ioan*, 5:21)

„În vremea aceea, Isus a luat cuvântul și a zis: Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, Te laud, pentru că așa ai găsit Tu cu cale! Toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl Meu; și nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel, nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul, și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.” (*Matei*, 11:25-27)

⁸ „Dar hotărârea Lui este luată, cine I se va împotrivi? Ce-i dorește sufletul, aceea face.” (*Iov*, 23:13)

Cei aleși se cunosc prin pocăință, credință și fapte bune. Aceste *haruri*, fiind plantate de Dumnezeu în om, nu sunt cauzele, ci dovezile alegerii. Vezi *1 Tesaloniceni*, 1: 3-10; *2 Petru*, 1:5-10; *Filipeni*, 2:12-13; *Luca*, 18:7.¹⁰ Omul care nu se roagă, care nu s-a pocăit de păcatele sale, nu se încrede în Dumnezeu, și care nu face fapte bune, nu are dreptul să pretindă că este unul dintre aleșii lui Dumnezeu.

„Ah! Doamne, Dumnezeule, iată, Tu ai făcut cerurile și pământul cu puterea Ta cea mare și cu brațul Tău întins; nimic nu este de mirat din partea Ta! (*Jeremia*, 32:17)

„Isus s-a uitat țintă la ei, și le-a zis: „La oameni lucrul acesta este cu neputință, dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință.” (*Matei*, 19:26)

⁹ „Astfel, El are milă de cine vrea și împietrește pe cine vrea.” (*Romani*, 9:18)

¹⁰ „...căci ne aducem aminte fără încetare, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, de lucrarea credinței voastre, de osteneala dragostei voastre și de tăria nădejdi în Domnul nostru Isus Cristos! Știm, frați preaiubiți de Dumnezeu, alegerea voastră... Și voi înșivă ați călcat pe urmele mele și pe urmele Domnului, întrucât ați primit Cuvântul în multe necazuri, cu bucuria care vine de la Duhul Sfânt, așa că ați ajuns o pildă pentru toți credincioșii din Macedonia și din Ahaia.” (*1 Tesaloniceni*, 1:3-4, 6-7)

„De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavie, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. [...] De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră, căci dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată.” (*2 Petru*, 1:5-7, 10)

„Astfel, dar preaiubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră cu frică și cutremur, [...] căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea.” (*Filipeni*, 2:12-13)

„Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei?” (*Luca*, 18:7)

Evaluarea si respingerea unor perspective false

Mulți creștini practicanți nu și-au format nici o părere despre alegere. Deoarece nu s-au gândit destul și nu au studiat, nici măcar nu au o opinie despre acest lucru. Mulți au vederi eronate. Vom menționa câteva astfel de perspective.

1. Părerea potrivit căreia oamenii sunt aleși atunci când cred. Această părere este ușor de respins deoarece este contrară atât bunului simț cât și Scripturii. Alegerea este făcută în scopul mântuirii, și de aceea trebuie să preceadă mântuirea. Nu ar avea sens să vorbim despre a alege pe cineva pentru a primi „ceva” ce deja are. Omul are mântuirea atunci când crede, de aceea, o alegere în acel moment nu ar fi necesară. ALEGEREA A AVUT LOC ÎN ETERNITATE; MÂNTUIREA ARE LOC ATUNCI CÂND PĂCĂTOSUL CREDE.

2. Părerea potrivit căreia alegerea aparține numai iudeilor. Această părere le fură ne-evreilor mângâierea promisă în *Romani*, 8:28-29.¹¹ Mai mult, Pavel, care a fost un apostol al neamurilor, spune că a îndurat toate lucrurile de dragul aleșilor pentru ca ei să obțină mântuirea (2 *Timotei*, 2:10).¹²

3. Părerea potrivit căreia alegerea a fost făcută în

¹¹ „Pe de altă parte știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său. Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel dintâi născut dintre mai mulți frați.” (*Romani*, 8:28-29)

¹² „De aceea rabd totul pentru cei aleși, pentru ca și ei să capete mântuirea, care este în Cristos Isus, împreună cu slava veșnică.” (2 *Timotei*, 2:10)

eternitate, dar se baza pe cunoașterea mai dinainte a pocăinței și credinței oamenilor. Potrivit acestui punct de vedere, Dumnezeu, în veșnicie, s-a uitat de-a lungul timpului și a văzut pe cei care se vor pocăi și vor crede și aceia pe care El i-a prevăzut că se vor pocăi și vor crede au fost aleși pentru mântuire. Această părere este corectă numai într-un anumit punct, și anume, că alegerea a avut loc în eternitate. Este greșită însă atunci când face ca esența alegerii să fie legată de păcătos, nu de Dumnezeu. Citește *Efesenii*, 1:4-6¹³ unde alegerea și predestinarea se spune că sunt „după buna plăcere a voii Sale” și „spre lauda și gloria harului Său”. Acest punct de vedere, deși popular în rândul majorității baptiștilor de astăzi, este totuși deschis pentru multe obiecții:

3.a. Neagă ceea ce Biblia spune despre condiția naturii umane. Biblia nu îl descrie pe omul natural ca având credință (*1 Corinteni*, 2:14; *Ioan*, 3:3).¹⁴ Atât pocăința cât și credința sunt daruri de la Dumnezeu, și Dumnezeu nu a văzut aceste haruri în nici un păcătos în afara intenției Lui de a le da aceste daruri. „Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor” (*Faptele Apostolilor*, 5:31). „Când au auzit aceste lucruri, s-au potolit, au slăvit pe Dumnezeu și au

¹³ „În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Cristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său...” (*Efesenii*, 1:4-6)

¹⁴ „Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește.” (*1 Corinteni*, 2:14)

„...Isus a zis: Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” (*Ioan*, 3:3)

zis: „Dumnezeu a dat deci și Neamurilor pocăință, ca să aibă viața” (Faptele Apostolilor, 11:18). „Să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului” (2 Timotei, 2:25). Citește de asemenea Efeseni, 2:8-10; 1 Corinteni, 3:5.¹⁵ Alegerea nu există datorită unei credințe prevăzute de Dumnezeu, ci datorită unei necredințe prevăzute. Nu este vorba de alegerea de către Dumnezeu a celor credincioși, ci de credința aleșilor lui Dumnezeu, dacă vrem să fim fideli termenilor scripturali (Titus, 1:1).

3.b. Acest punct de vedere face ca rasa umană să difere prin natură, pe când Biblia spune că toți suntem, prin firea noastră, copii ai mâniei, toți făcuți din aceeași frământătură de lut. Efeseni, 2:3; Romani, 9:21.¹⁶ Oamenii devin diferiți unii de alții doar prin nașterea din nou. Ioan, 3:6.¹⁷

Semnificația scripturală a expresiei „a cunoaște mai

¹⁵ „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Cristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.” (Efeseni, 2:8-10)

„Cine este Pavel? Și cine este Apolo? Niște slujitori ai lui Dumnezeu prin care ați crezut; și fiecare după puterea dată lui de Domnul.” (1 Corinteni, 3:5)

¹⁶ „Între ei [fiii neascultării] eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurile noastre și eram din fire copii ai mâniei ca și ceilalți.” (Efeseni, 2:3)

„Nu este olarul stăpân pe lutul lui, ca din aceeași frământătură de lut să facă un vas pentru o întrebuințare de cinste și un alt vas pentru o întrebuințare de ocară?” (Romani, 9:21)

¹⁷ „Ce este năcut din carne este carne, și ce este născut din Duh, este duh.” (Ioan, 3:6)

dinainte” este pervertită. Expresia, în Biblie, înseamnă mai mult decât o cunoaștere mai dinainte despre anumite persoane, este o cunoaștere mai dinainte a persoanelor. În *Romani*, 8:28-30¹⁸ cei cunoscuți mai dinainte sunt predestinați să fie asemenea chipului lui Cristos, și sunt chemați, îndreptățiți și glorificați. În *1 Petru*, 1:2 cuvântul pentru „cunoaștere mai dinainte” este identic cu cel tradus prin „rânduiește mai dinainte”, în versetul 20 al aceluiași capitol,¹⁹ unde semnificația nu poate fi aceea de „a avea cunoștință mai dinainte” despre Cristos. Cunoașterea mai dinainte a lui Dumnezeu despre persoane nu cunoaște limite; în timp ce, cunoașterea mai dinainte a unor persoane este limitată la cei care sunt de fapt mântuiți și glorificați.

3.d. Cade sub incidența celei mai mari obiecții care ar putea fi adusă perspectivei biblice a acestei doctrine. Deseori se pune întrebarea, „Dacă anumiți oameni sunt aleși și mântuiți, atunci la ce folos să mai predicăm celor care nu sunt aleși?” Și pe bună dreptate ne putem întreba, „Dacă Dumnezeu știe cine se va pocăi și va crede, atunci

¹⁸ „Pe de altă parte știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său. Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel dintâi născut dintre mai mulți frați. Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat, și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit.” (*Romani*, 8:28-30)

¹⁹ În traducerea Comilescu, expresia din versetul 2 este identică cu cea din versetul 20. N. ed.

„[aleși...] după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Cristos: Harul și pacea să vă fie înmulțite.” (*1 Petru*, 1:2)

„El [Isus Cristos] a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii și a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru voi...” (*1 Petru*, 1:20).

de ce să mai predicăm celor care după cunoașterea mai dinainte a lui Dumnezeu, nu se vor pocăi și nu vor crede?” Se va pocăi și va crede vreunul dintre cei despre care El a știut mai dinainte că nu se vor pocăi și nu vor crede? Dacă este așa, Atunci El a cunoscut mai dinainte o minciună.

Chiar aici este punctul slab al multor misiuni moderne. Se bazează mai mult pe compătimirea celor pierduți decât pe ascultarea de porunca lui Dumnezeu. Rezultatele practice ale eforturilor misionare au ajuns să fie motivația pentru a misiona, în locul plăcerii de a face voia lui Dumnezeu. Este principiul potrivit căruia facem ceva pentru că rezultatele ne oferă nouă satisfacție.

Dacă noi suntem credincioși Lui, Dumnezeu este mulțumit de eforturile noastre chiar și atunci când nu sunt rezultate. Gândește-te la *2 Corinteni*, 2:15-16.²⁰ Aleșii, înaintea convertirii lor, sunt cunoscuți doar de Dumnezeu. Noi trebuie să predicăm Evanghelia la fiecare ființă pentru că El ne-a poruncit să o facem. El va avea grijă de rezultate. Verifică cu *Isaia*, 55:11; *1 Corinteni*, 3:5-6; *Ioan*, 6:37-45.²¹ Responsabilitatea noastră este să fim martori și responsabilitatea Lui este să facă mărturia noastră eficientă.

²⁰ „În adevăr, noi suntem, înaintea lui Dumnezeu, o mireasmă a lui Cristos printre cei ce sunt pe calea mântuirii și printre cei ce sunt pe calea pierzării: pentru aceștia, o mireasmă de la moarte spre moarte; pentru aceia, o mireasmă de la viață spre viață.” (*2 Corinteni*, 2:15-16)

²¹ „tot așa, și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se va întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele.” „Cine este Pavel? Și cine este Apolo? Niște slujitori ai lui Dumnezeu prin care ați crezut; și fiecare după puterea dată lui de Domnul. Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească.” (*1 Corinteni*, 3:5-6)

„Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine, și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară, căci M-am pogorât din cer ca să fac voia Mea, ci voia celui ce M-a trimis. Și voia celui ce m-a trimis este să nu pierd

Doctrina definită, explicată și demonstrată

Ce este alegerea din perspectiva modului în care termenul este folosit în Biblie? Alegerea înseamnă a selecționa, a selecta dintr-o mulțime, a distinge, a lua ceva, lăsând altceva. Dacă sunt douăsprezece mere într-un coș și le iau pe toate, nu poate fi vorba de nici o alegere; dar dacă iau șapte și las cinci, putem vorbi despre o alegere. Alegerea, așa cum este prezentată în Biblie, înseamnă că Dumnezeu a făcut o alegere din rândul fiilor oamenilor. La început Dumnezeu a ales anumite persoane, pe care i-a dat Fiului Său, și pentru care Cristos a murit ca substitut al lor, care în timp aud Evanghelia și cred în Cristos pentru a trăi veșnic. Să dezvoltăm puțin aceste aspecte prin trei întrebări foarte pertinente:

1. Cine face alegerea? Cine alege persoanele care vor fi mântuite? Dacă oamenii sunt aleși pentru a fi mântuiți, cine face această alegere? Trebuie să fie sau o selecție sau universalism. Limbajul folosit în Scriptură pare foarte clar în răspunsul la această întrebare. *Marcu*, 13:20 vorbește despre cei aleși, pe care El i-a ales, așa cum este redat în versiunea noastră, „din pricina celor aleși, pe care El i-a ales”.²² Cuvântul alegere este asociat cu Dumnezeu nu cu omul. Dumnezeu este alegătorul, poporul Său sunt aleșii, nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-L înviez în ziua de apoi. [...] Nimeni nu poate veni la Mine dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis, și Eu îl voi învia în ziua de apoi.” (*Ioan*, 6:37-39, 44)

²² „Și dacă n-ar fi scurtat Domnul zilele acelea, nimeni n-ar scăpa, dar le-a scurtat din pricina celor aleși.” (*Marcu*, 13:20). Versiunea King James redă „din pricina celor aleși, pe care El i-a ales.”

și harul este sursa. Teologia potrivit căreia Dumnezeu votează pentru noi, diavolul votează împotriva noastră iar noi suntem cei care decidem, este complet în afara spectrului învățaturii Scripturii, și este aproape prea ridicolă chiar pentru a o lua în considerare. Citește *Ioan*, 15:16; 2 *Tesaloniceni*, 2:13; *Efesenii*, 1:4.²³

2. Când a fost făcută alegerea? Ca și răspuns, noi depindem în întregime de Scriptură. Însă Biblia răspunde cu o claritate ca lumina soarelui. În *Efesenii*, 1:4 citim că: „În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii.” Expresia „*înainte de întemeierea lumii*” se găsește în *Ioan*, 17:24, unde se vorbește despre dragostea eternă a Tatălui pentru Fiul, și în *1 Petru*, 1:20, unde se referă la eterna determinare a rațiunii divine cu privire la moartea lui Cristos.²⁴ Există multe alte expresii similare. ALEGEREA ESTE ETERNĂ! Vezi *Apocalipsa*, 13:8; 2 *Tesaloniceni*, 2:13; 2 *Timotei*, 1:9.²⁵

3. De ce a fost făcută alegerea? A fost făcută pe baza a

²³ „Nu voi M-ai ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi, și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă...” (*Ioan*, 15:16a)

„...trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului (2 *Tesaloniceni* 2:13)

„În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii ca să fim sfinți și fără prihană...” (*Efesenii*, 1:4)

²⁴ „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu să fie cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu, fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii.” (*Ioan*, 17:24)

„...El [Isus Cristos] a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii și a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru voi...” (*1 Petru*, 1:20).

²⁵ „Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris, de la întemeierea lumii, în Cartea Vieții Mielului, care a fost junghiat.” (*Apocalipsa*, 13:8)

ceva bun existent în cel păcătos? Atunci nimeni nu ar fi fost ales, deoarece nimeni nu este bun. Sfințenia nu este cauza, ci efectul alegerii. Suntem aleși pentru a deveni sfinți, nu pentru că suntem sfinți (*Efesenii*, 1:4). Alegerea nu se bazează nici pe o pocăință și o credință prevăzută, după cum am arătat deja. Alegerea este cauza pocăinței și credinței și nu efectul lor. A spune că Dumnezeu a ales oameni pentru mântuire pentru că El prevede că ei se vor pocăi, vor crede și vor fi mântuiți, înseamnă să atribui nebunie Dumnezeului infinit de înțelept. Este ca și cum un președinte ar da un decret prin care soarele trebuie să răsară mâine pentru că el a prevăzut dinainte că va răsări; ori ca și un sculptor care ar alege o anumită bucată de marmură pentru că a prevăzut că se va transforma singură în imaginea pe care el a dorit-o. Invităm astfel orice Arminian să-și pună aceste întrebări și să caute răspunsurile în Scriptură.

Abordarea obiecțiilor și răspunsurile aferente

Sunt multe obiecții care se aduc împotriva acestei doctrine. Uneori autorii acestor obiecții vorbesc cam tare și sunt furioși și din păcate mulți dintre ei sunt din rândul baptiștilor. Să predici această doctrină demodată a credinței noastre așa cum a făcut Bunyan, Fuller, Gill, Spurgeon, Boyce, Broadus, Pendleton, Graves, Jarrell, Carroll, Jeter, Boyce Taylor și mulți alți bărbați reprezentativi ai denominațiunii noastre, înseamnă să te

„El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Cristos Isus înainte de veșnicii.” (2 *Timotei*, 1:9)

expui celei mai amare împotriviri. Nici John Wesley însuși n-a spus cuvinte mai grele împotriva acestei binecuvântate învățături a credinței noastre decât cele spuse de așa numiții bapțiști ai zilelor noastre. Arminianismul, acel vlăstar al papalității, a avut de-a lungul ultimilor douăzeci de ani o creștere nefirească de copil adoptat de un grup din ce în ce mai mare de bapțiști.

1. Se obiectează că părerea noastră despre alegere limitează mila lui Dumnezeu. Chiar în acest moment vom critica criticul, deoarece acela care aduce această obiecție limitează de fapt atât mila lui Dumnezeu cât și puterea Lui. El admite că mila lui Dumnezeu se limitează la cel credincios, și cu aceasta suntem de acord; dar el neagă faptul că Dumnezeu ar putea face un om să creadă fără să -i violeze propria voință, și prin aceasta se limitează puterea lui Dumnezeu. Noi credem că Dumnezeu poate să -i dea unui om o minte sănătoasă (2 Timotei, 1:7)²⁶ și să îl facă să vrea în ziua puterii Lui (Psalmul 110:3).²⁷ La acest punct trebuie să abordăm două afirmații evidente. În primul rând, dacă Dumnezeu încearcă să mântuiască fiecare membru al rasei căzute a lui Adam și nu reușește, atunci puterea Lui este limitată și El nu este Domnul Dumnezeu cel Atotputernic. În al doilea rând, dacă nu încearcă să mântuiască fiecare membru al rasei căzute, atunci mila Lui e limitată. Trebuie din necesitate să-I limităm fie mila, fie puterea, ori s-o luăm de-a dreptul, cu

²⁶ „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință.” (2 Timotei, 1:7) Versiunea King James traduce „o minte sănătoasă” în loc de „chibzuință”. N. ed.

²⁷ Versiunea Cornilescu redă astfel versetul: „Poporul Tău este plin de înflăcărare când Îți aduni oștirea”. Versiunea King James redă, însă: „Poporul Tău va fi voind în ziua puterii Tale...”, adică Dumnezeu îl va face să vrea, când își va arăta puterea. N. ed.

arme și bagaje, înspre poziția universalistă. Dar înainte să facem asta, să mergem mai întâi la „*lege și la mărturie*”, care spune, „*Voi avea milă de oricine-Mi va plăcea să am milă, și mă voi îndura de oricine-Mi va plăcea să Mă îndur... Astfel, El are milă de cine vrea și împietrește pe cine vrea*” (Romani, 9:15-18). Trebuie să se spună, pentru liniștea și speranța marilor păcătoși, că mila lui Dumnezeu nu este limitată de condiția naturală a păcătosului. Toți păcătoșii sunt morți până Dumnezeu le dă viața. El poate să dea la o parte inima de piatră. Nu există om prea păcătos ca să nu poată fi mântuit. Ne putem ruga chiar pentru mântuirea celui mai mare păcătos cu siguranța că Dumnezeu poate să-l mântuiască dacă vrea. „*Inima împăratului este ca un râu de ape în mâna Domnului, pe care îl îndreaptă încotro vrea*” (Proverbe, 21:1). Ne bucurăm să spunem împreună cu Ieremia că nu este nimic prea greu pentru Dumnezeu. Ne putem ruga pentru mântuirea celor dragi ai noștri având sentimentul leproșului care a zis, „*Doamne dacă vrei, poți să mă curățești*” (Matei, 8:2). Chiar înainte de a pleca în China, Robert Morrison a fost întrebat de un american sceptic dacă totuși crede că I-ar putea influența cu ceva pe acei chinezi. Replica lui scurtă a fost, „Nu, dar cred că Dumnezeu poate”. Aceasta ar trebui să fie și încrederea și speranța noastră atunci când stăm înaintea păcătoșilor și li -L predicăm pe „CRISTOS ȘI PE EL RĂSTIGNIT”.

2. Altă obiecție adusă alegerii este că Îl face pe Dumnezeu nedrept. Această obiecție scoate la iveală o inimă rea. Conform acestei obiecții, CREATORUL ar avea obligații față de CREATURĂ. Face ca mântuirea să devină o obligație divină. Neagă dreptul olarului de a decide asupra vasului de lut: să facă din aceeași

frământătură de lut un vas de cinste sau unul de rușine. Urmând același mod de a raționa, președintele unui stat suveran ar fi nedrept dacă ar grația numai unul sau mai mulți oameni, excepție făcând cazul în care ar goli închisorile și ar elibera toți deținuții. Punctul nostru de vedere cu privire la alegere este în armonie chiar cu ceea ce arminienii consideră a fi corect și drept pentru un guvernator uman. Oricine își poate da seama că iertarea de către președinte a unor oameni nu dăunează celorlalți oameni care nu sunt iertați. Cei care nu sunt grațiați nu se găsesc în închisoare pentru că președintele le-a refuzat grațierea, ci pentru că se fac vinovați de călcarea legilor statului. Nu trebuie să-I recunoaștem lui Dumnezeu cel puțin suveranitatea atribuită unui președinte de stat? Mântuirea, la fel ca grațierea, este ceva care nu se dobândește prin merit. Dacă ar fi pe baza meritelor, atunci Dumnezeu ar fi nedrept dacă nu ar oferi-o tuturor oamenilor.

Mântuirea nu este un atribut al dreptății ci al milei. Nu dreptatea a fost cea care l-a condus pe Dumnezeu să asigure o cale de salvare, ci mila Lui. Dreptatea înseamnă, pur și simplu, ca fiecare om să primească ceea ce merită. Cei care merg în iad nu vor avea pe cine să dea vina decât pe ei înșiși, pe când cei care merg în cer nu vor avea pe altcineva să laude decât pe Dumnezeu. Citește *Romani*, 9:22-23.²⁸

3. Se obiectează apoi că părerea noastră cu privire la

²⁸ „Și ce putem spune dacă Dumnezeu, fiindcă voia să-Și arate mânia și să-Și descopere puterea, a suferit cu multă răbdare niște vase ale mâniai, făcute pentru pierire; și să-Și arate bogăția slavei Lui față de niște vase ale îndurării, pe care le-a pregătit mai dinainte pentru slavă (despre noi vorbesc)?” (*Romani*, 9:22-23)

alegere este împotriva doctrinei „oricui voiește”. Din nou cel care obiectează greșește afirmând acestea. Viziunea noastră explică și susține doctrina „oricui voiește”. Fără alegere, invitația ca oricine voiește să vină ar rămâne nebăgată în seamă. Doctrina biblică a „oricui voiește” nu implică libertatea sau capacitatea voinței umane de a face binele. Voința umană este liberă, însă această libertate este restrânsă înăuntrul granițelor naturii omenеști căzute. Este liberă ca apa; apa este liberă să curgă la vale. Este liberă ca vulturul; vulturul este liber să mănânce hoituri pentru că aceasta este natura lui, dar ar muri de foame într-un lan de grâu. Nu stă în natura șorecarului să mănânce mâncare curată, el se hrănește cu cadavre. La fel și păcătoșii mor de foame în prezența pâinii vieții. Domnul nostru a spus unor păcătoși care erau chiar în fața Lui, „*Și nu vrei să veniți la mine ca să aveți viața!*” (Ioan, 5:40). Nu este natural pentru un păcătos să se încreadă în Cristos. Mântuirea prin credința într-un Cristos crucificat este o piatră de poticnire pentru iudeu și nebunie pentru grec; numai cei chemați, atât evrei cât și greci cred în aceasta ca fiind înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu. Vezi *1 Corinteni*, 1:23-24.²⁹

Să luăm exemplul unui cadavru. Este acesta capabil, din punct de vedere fizic, să se ridice și să meargă? Într-un anumit sens, da..., nu este legat cu cătușe și nu există nici un obstacol extern. Dar, pe de altă parte, acel cadavru nu este liber. Este împiedicat chiar de propria-I condiție naturală. Natura sa este de a se descompune și a se întoarce la stadiul de țărână. Nu stă în natura morții să cauzeze mișcare. Să luăm exemplul unui cadavru spiritual

²⁹ „dar noi propovăduim pe Cristos cel răstignit, care pentru iudei este o pricină de poticnire și pentru neamuri, o nebunie; dar pentru cei chemați, fie iudei, fie neamuri, este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. (*1 Corinteni*, 1:23-24)

– un om mort în nelegiuiri și păcate. Este acest om liber să se pocăiască, să creadă și să facă fapte bune? Da, într-un fel. Nu există piedici exterioare. Dumnezeu nu-l împiedică, ci îl încurajează prin Sfântul Lui Cuvânt. Dar cadavrul este împiedicat de a face ceva prin propria-I natură. Trebuie să existe miracolul nașterii din nou, deoarece dacă nu se naște ceva de sus, nu poate vedea sau intra în împărăția lui Dumnezeu. *Ioan*, 3:3-5.³⁰

Este dureros pentru unii dintre noi să-i vedem pe unii frați care au uitat credința înaintașilor noștri bapțiști cu privire la acest aspect și s-au alăturat romano-catolicilor și altor arminieni. Dacă se îndoiește ceva de această acuză, să citească articolul de credință adoptat de catolici la Conciliul de la Trent (1563). Citez afirmația cu privire la libertatea voinței umane: *„Dacă cineva va afirma că datorită căderii lui Adam voința liberă a omului e pierdută, să fie blestemat.”* În zilele noastre, însă, un asemenea spirit nu se limitează numai la romano-catolici. Horatius Bonar face următoarea afirmație citându-l pe John Calvin: *„În rândul teologilor papali există un anumit curent potrivit căruia Dumnezeu nu alege oamenii după faptele lor care sunt în ei, ci îi alege pe aceia pe care îi prevede că vor fi credincioși.”*

Aaa..., deci adevărata problemă a celui care obiectează nu este alegerea, este altceva. Adevărata lui obiecție se referă la totala depravare sau neputința umană

³⁰ „Drept răspuns, Isus i-a zis: „Adevărat, adevărat îți spun, că dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” Nicodim I-a zis: „Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecul maicii sale și să se nască?” Isus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște ceva din apă și din Duh, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” (*Ioan*, 3:3-5)

de a face binele. Nu pot face ceva mai bine aici decât să-l citez pe Percy W. Hewart din Londra, Anglia. El spune: „Mi se pare că majoritatea obiecțiilor cu privire la suveranitatea harului lui Dumnezeu, la dragostea lui Dumnezeu care alege, sunt de fapt obiecții cu privire la altceva, și anume obiecții referitoare la faptul că omul este o ruină. Dacă cercetezi mai adânc argumentul lor, vei afla că foarte puțini au obiecții referitoare la alegere. Și de ce ar obiecta? Alegerea nu dăunează nimănui. Cum ar putea ca salvarea unui om de la pierzare să dăuneze altui om? Adevărata obiecție în zilele noastre nu se referă la alegere, cu toate că acest cuvânt a fost făcut parolă pentru controverse triste; adevărata obiecție se referă la ceea ce este revelat în Psalmul 51, acela că am fost zămisliti în nelegiuire, că am fost născuți păcătoși prin natura noastră și morți în păcat, până când, așa cum citim despre Pavel în Galateni, 1, „Dumnezeu – care m-a pus deoparte din pântecul mamei mele, și m-a chemat prin harul său – a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său...” O, preaiubiți prieteni, nu merităm altceva decât osânda. Recunoașteți aceasta și atunci alegerea devine singura noastră speranță. Recunoașteți că suntem niște bieți păcătoși pierduți, morți în nelegiuiri și păcate, făcând răul în mod continuu; admiteți că nu există în om nici o scânteie care ar putea fi transformată în flacără, ci dimpotrivă, credincioșii sunt născuți din nou din sămânța incoruptibilă pe care Domnul o pune acolo; recunoaște că dacă cineva este în Cristos, este o făptură nouă, pentru că noi suntem lucrarea Lui, fiind creați prin Isus Cristos. Toate acestea ne vor conduce să acceptăm imediat alegerea.”

Fiecare credincios adevărat, atunci când îngenun-

chează, subscrie punctului nostru de vedere în ce privește doctrina alegerii. Nu te poți ruga, atribuindu-ți merite ție însuși. Harul suveran iese la iveală în rugăciune chiar dacă este părăsit la amvon. Nici un om mântuit nu ar putea îngenunchea înaintea lui Dumnezeu având pretenția că el s-a făcut pe sine diferit de ceilalți care nu sunt mântuiți, ci mai degrabă va spune ca Pavel, „*Prin harul lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt*”.³¹ Și prin rugăciunea pentru cei pierduți, noi Îl implorăm pe Dumnezeu să-i convingă și să-i convertească. Noi nu ne bazăm pe voința lor liberă, ci Îl implorăm pe Dumnezeu să-i facă să vrea să vină la Cristos, știind că atunci când vor veni la Cristos, El nu-i va alunga. Vezi *Ioan*, 6:37.³²

Un pastor metodist a mers odată să asculte predica unui pastor prezbiterian. După predică, metodistul a spus prezbiterianului, „Aceasta a fost o predică arminiană foarte bună.” „Da”, a replicat prezbiterianul, „noi suntem buni arminieni când predicăm și voi metodisti sunteți buni calvinisti când vă rugați.” Este mai mult adevăr decât poezie aici!!

4. Se obiectează de asemenea că părerea noastră asupra doctrinei alegerii este o doctrină nouă în rândul baptiștilor misionari.³³ Adevărul este că, de fapt, fiind așa de veche între noi, a devenit demodată. Ignoranța care iese

³¹ *I Corinteni*, 15:10

³² „Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” (*Ioan*, 6:37)

³³ În jurul anului 1830, între baptiștii calvinisti din America a apărut o controversă pe tema seminariilor teologice, a școlilor duminicale, dar în special a misiunilor în alte țări. Cei care le respingeau s-au separat de corpul principal al baptiștilor și s-au intitulat „baptiști primitivi”. Lor li se spunea „anti-misionari”. Ceilalți s-au numit „baptiști misionari”. Alte nume care li s-au mai dat baptiștilor misionari au fost

la iveală printr-o astfel de pretenție este într-adevăr de compătimit. În răspunsul dat acestei acuzații ne îndreptăm spre două surse de informație: 1. Mărturisiri de credință și 2. Afirmatii ale unor pastori și scriitori reprezentativi.

4.a. Mărturisiri de credință

Waldenzii au declarat următoarele: „*Dumnezeu salvează de la corupție și osândă pe cei pe care i-a ales de la întemeierea lumii, nu în funcție de vreo dispoziție, credință sau sfințenie pe care a văzut-o mai dinainte în ei, ci pur și simplu prin mila Lui, prin Isus Hristos, omițându-i pe restul potrivit gândirii Lui de necuprins, a liberei Sale voințe și dreptății Lui.*” Data acestei mărturisiri a fost 1120!!!³⁴

Mărturisirea de la Londra (1689) și Mărturisirea de la „baptiști istorici” sau „baptiști Landmark”. Acest cuvânt înseamnă „piatră de hotar”, căci atunci când baptiștii au început să facă compromisuri cu mișcările liberale și ecumenice, cei ce au rămas pe vechile poziții au chemat la origini, citând din *Proverbe*, 22:28: „*Nu muta hotarul cel vechi, pe care l-au așezat părinții tăi.*” Baptiștii „Landmark” au reprezentat principala ramură a baptiștilor din Statele Unite până în anii 1930-40. Cu ei s-au identificat și baptiștii europeni împreună cu Gerhard Oncken, omul folosit de Dumnezeu pentru răspândirea credinței baptiste în Europa în secolul XIX. Adunările baptiste apărute în România în urma eforturilor lui Mihai Cornea și a celorlalți mari misionari au fost construite tot pe principiile „baptiștilor misionari” sau „Landmark”, după cum dovedesc învățăturile și practicile lor originale, mărturiile lor și a altora despre ei, prima mărturisire de credință baptistă din România și materialele despre istoria și identitatea baptistă publicate până în jurul anilor 1950. Aceste principii mai sunt susținute astăzi doar de o mică parte a baptiștilor, și anume de aceia care nu au acceptat compromisurile cu ecumenismul. N. ed.

³⁴ Citatul aparține Articolului XI din Mărturisirea waldenză din 1655, și nu din cea din 1120. N. ed.

Filadelfia (1742) spun după cum urmează: „*Prin hotărârea lui Dumnezeu, spre manifestarea gloriei Lui, unii oameni și îngeri sunt predestinați sau hotărâți mai dinainte pentru VIAȚĂ VEȘNICĂ prin Isus Cristos, spre lauda harului său glorios; alții fiind lăsați să acționeze în păcatele lor spre condamnarea lor dreaptă, spre lauda dreptății Lui glorioase.*”

Mărturisirea de la New Hampshire (articolul 9):³⁴ „*Credem că alegerea este scopul etern al lui Dumnezeu potrivit căruia El regenerează, sfințește și mântuiește păcătoșii; că fiind în concordanță perfectă cu agentul moral liber al omului, acest scop include toate mijloacele prin care se ajunge la sfârșitul plămuit; că aceasta este cea mai glorioasă demonstrație a bunătății suverane a lui Dumnezeu; că este infinit de gratuită, înțeleaptă, sfântă și neschimbabilă; că exclude cu totul lăudăroșenia și promovează umilința, dragostea, rugăciunea, lauda, încrederea în Dumnezeu, și imitația activă a milei Sale; că nimic nu încurajează mai mult ca aceasta folosirea mijloacelor [puse nouă la dispoziție de Dumnezeu]; că poate fi verificată, prin efectele ei, în toți cei care cred cu adevărat în Evanghelia; că este fundamentul siguranței creștine; iar constatarea acesteia în noi înșine necesită și merită*

³⁴ Mărturisirea de la New Hampshire, din 1833, este una din cele mai importante mărturisiri de credință baptiste din toate timpurile. Aceasta a reprezentat reacția baptiștilor misionari la separarea baptiștilor primitivi de ei și la mărturisirea de credință a acestora. Această mărturisire reprezintă și astăzi textul de bază al mărturisirilor de credință a adunărilor baptiste „misionare” sau „Landmark” din întreaga lume. În limba română, textul Mărturisirii se regăsește în Mărturisirea de credință a Adunării baptiste „Harul suveran” din Bocșa, și este excelent explicat în lucrarea lui Harold Rawlings, *Doctrina baptiste fundamentale*, Editura Universității Emanuel,

cea mai mare sânguină.”

4.b. Predicatori și scriitori reprezentativi

John A. Broadus, fost președinte al Seminarului Teologic Baptist de Sud:

„Din perspectivă divină, observăm că Scriptura ne învață despre o alegere eternă a oamenilor pentru viața veșnică pur și simplu pe baza bunului plac al lui Dumnezeu.”

A.H. Strong, fost președinte al Seminarului Teologic Rochester:

„Alegerea este actul etern al lui Dumnezeu, prin care, după bunul Lui plac suveran și fără nici un merit văzut dinainte al oamenilor, El alege un anumit număr de păcătoși pentru a fi recipientele harului special al Duhului Său pentru a deveni astfel pătași voluntari ai mântuirii lui Cristos.”

B.H. Carroll, fondatorul și primul președinte al Seminarului Baptist de Sud-Vest:

„Fiecare om ales de Dumnezeu în Cristos este atras de Duhul la Cristos. Fiecare om predestinat este chemat de Duhul în cursul vieții și justificat în cursul vieții, și va fi glorificat când Domnul va veni.”

J. P. Boyce, fondatorul și primul președinte al Seminarului Baptist de Sud:

„Dumnezeu, conform propriului Său scop, a hotărât din eternitate să salveze un număr exact de indivizi ai rasei umane, nu pentru sau datorită vreunui merit sau fapte din partea acestora, nu pe baza valorii lor în fața Lui; ci după buna Sa plăcere.”

W. T. Conner, profesor de teologie la Southwestern

Baptist Seminary, Fort Worth, Texas:

„Doctrina alegerii ne spune că Dumnezeu mântuiește având în vedere un scop veșnic. Aceasta include toată influența Evangheliei, lucrarea Duhului, ș.a.m.d., tot ceea ce conduce un om la pocăința de păcate și la acceptarea lui Cristos. Cât despre libertatea omului, doctrina alegerii nu spune că Dumnezeu mântuiește pe cineva fără să țină seama de voia acestuia. Ci dimpotrivă, înseamnă că Dumnezeu Își propune să conducă omul în așa fel încât acesta va accepta de bună voie Evanghelia și va fi mântuit.”

Păstorul J. W. Lee, din Batesville, Mississippi.:

„Cred că Dumnezeu a hotărât înainte de întemeierea lumii că va mântui anumiți oameni și a rânduit toate mijloacele prin care să se realizeze mântuirea lor în termenii Săi. Bărbați și femei nu sunt aleși pentru că se pocăiesc și cred, ci se pocăiesc și cred pentru că sunt aleși.”

La lista de mai sus a acestor baptiști bine cunoscuți și apreciați, am mai putea adăuga citate din Jill, Fuller, Spurgeon, Bunyan, Pendleton, Mullins, Dargan, Jeter, Eaton, Graves și mulți alții, numărul lor fiind prea mare pentru a putea fi menționați. Din păcate este adevărat că mulți dintre păstoriile noștri cred doctrina alegerii ca pe o părere personală și nu au predicat-o niciodată. Personal cunoaștem unii frați care susțin că alegerea este clar prezentată în Biblie dar că nu ne putem permite să predicăm despre ea deoarece ar putea cauza probleme în adunări. Această atitudine este mai rea decât compromisul: înseamnă abandonarea adevărului. Este acel duh care îi conduce pe predicatori să nu fie pe placul lui Dumnezeu pentru a fi pe placul oamenilor. Scriitorul consideră că tăcerea cu privire la acest subiect a produs mai multe

daune decât opoziția deschisă. Cei care se opun în mod deschis alegerii vor deveni, mai devreme sau mai târziu, ridicoli în fața tuturor baptiștilor care iubesc Biblia.

5. Se obiectează în continuare că viziunea noastră asupra doctrinei alegerii face oamenii să fie nepăsători în trăirea lor. Se spune că dacă cineva crede în această doctrină ar putea spune: „Dacă sunt ales, voi fi mântuit; dacă nu sunt ales, voi fi pierdut, deci nu contează ceea ce cred sau ceea ce fac.” Aceeași obiecție a fost adusă de nenumărate ori doctrinei păstrării sfinților în har (a siguranței mântuirii).³⁵ Acesta este raționalism sec. Înseamnă a instaura gândirea umană deasupra revelației divine. Nu ține cont de lucrarea harului lui Dumnezeu în inima omului. Dacă baptiștii renunță la alegere pe astfel de premise, pentru a fi consecvenți, aceștia vor trebui să renunțe și la doctrina păstrării, pe baza acelorași considerente. Alegerea nu înseamnă că aleșii vor fi mântuiți indiferent dacă aceștia cred sau nu, și nici faptul că cei ne-aleși vor fi osândiți indiferent de cât de mult se vor pocăi și vor crede. Cei aleși vor fi mântuiți prin pocăință și credință, ambele fiind daruri de la Dumnezeu așa cum am arătat; cei ne-aleși nu se vor pocăi și nu vor crede.

Obiecția pe care o luăm în considerare acum pur și simplu nu se potrivește cu realitatea. Cei care cred în alegere au fost și încă sunt printre cei mai credincioși. Augustus Toplady a provocat lumea la a-i arăta un singur martir provenit dintre cei care neagă alegerea. Puritanii,

³⁵ Doctrina păstrării sfinților în har este ultimul din cele „cinci puncte ale calvinismului”. Mai este cunoscută sub numele de doctrina siguranței mântuirii, și afirmă că aceia care sunt cu adevărat mântuiți de Dumnezeu sunt păstrați în harul Său, nu își vor pierde nicidecum mântuirea, ci vor persevera pe calea credinței până la sfârșitul vieții.

care au fost numiți astfel datorită purității vieților lor, cu unele excepții (dacă există totuși), au crezut în alegerea personală, eternă și necondiționată și bineînțeles în siguranța mântuirii. Modernismul, acest plod al gheenei, își crește rapid numărul aderenților, însă aceștia vin din rândurile arminianismului. Alții au provocat întreaga lume să găsească măcar un singur critic din școala criticii germane, un singur spiritualist sau un singur discipol al lui Russell,³⁶ sau un singur scientolog care să creadă în suveranitatea absolută a lui Dumnezeu și în doctrina alegerii. Fără nici o excepție acești eretici teribili sunt arminieni. Acest aspect este foarte important și nu trebuie să-l ignorăm.

6. Opozanții susțin că viziunea noastră cu privire la alegere distruge spiritul de misiune. Ei afirmă cu tărie că dacă alegerea necondiționată ar găsi acceptare universală în rândul nostru, atunci am înceta să mai fim misionari. Există o mulțime de dovezi istorice cu ajutorul cărora să contrazicem această acuzație. Pentru Numele lui Dumnezeu, părintele misiunii moderne a fost William Carey, un calvinist convins. Andrew Fuller, primul secretar al societății care l-a trimis pe Carey în India, a susținut cu tenacitate concepția noastră cu privire la alegere. Acest lucru nu a distrus spiritul misionar al acestor oameni. „Ne dăm seama că o prăjitură este bună dacă se mănâncă.” Credința în doctrina alegerii nu a distrus spiritul misionar din Judson, Spurgeon, Boyce, Eaton, Graves, Carroll și nici din mulți alți lideri bapțiști. Adunarea Murray, pe care Dr. J. F. Love a numit-o cea mai mare adunare misionară de pe pământ, a ascultat această doctrină predicată de Boyce Taylor timp de aproape patruzeci de ani. Cele mai

³⁶ sau martor al lui Iehova, n. ed.

misionare adunări din zilele noastre sunt cele care au fost purificate de ereziile lui Iacob Arminius.

Alegerea este în fapt tocmai temelia speranței în eforturile misionare. Dacă ar fi să depindem de dispoziția naturală sau voința unui păcătos mort care Îl urăște pe Dumnezeu pentru a răspunde la Evanghelia noastră, am putea foarte ușor să cădem în disperare. Dar atunci când ne dăm seama că Duhul este cel ce dă viață, putem merge înainte cu Evanghelia harului lui Dumnezeu în speranța că Dumnezeu va face ca unii, deși îndreptați spre rău prin natura lor păcătoasă, să fie întorși la El și să creadă spre salvarea sufletului. Alegerea nu determină gradul de extindere al misiunii, ci rezultatele ei. Noi trebuie să predicăm la fiecare făptură pentru că așa a poruncit Dumnezeu și pentru că Lui Îi face plăcere să mântuiască păcătoșii prin „neburnia” predicării. Noi credem mai mult în alegere decât bapțiștii anti-misionari. Noi credem că Dumnezeu a ales atât mijloacele mântuirii cât și persoanele care vor fi mântuite.³⁷ El nu a ales să mântuiască păcătoșii fără instrumentul Evangheliei. *Romani*, 1:16.

Doctrina alegerii dă o rațiune sănătoasă evanghelizării, atât de necesară astăzi. Ține cont de faptul că păcătoșii „cred prin har” (*Faptele Apostolilor*, 18:27) și de faptul că în timp ce Pavel sădește și Apolo udă, Dumnezeu este Acela care face ca totul să crească. Arminianismul și-a avut momentele de glorie în rândurile bapțiștilor; și care i-au fost rezultatele? Ne-a dat puteri omenești, dar ne-a

³⁷ Bapțiștii primitivi susțin că cei aleși de Dumnezeu vor fi mântuiți și fără auzirea Evangheliei. Bapțiștii misionari susțin că toți aleșii vor fi mântuiți, dar că Duhul lui Dumnezeu nu naște pe cineva din nou fără auzirea Evangheliei, ci în legătură cu aceasta. Tocmai de aceea, Evanghelia trebuie predicată la orice făptură.

lăsat fără puterea lui Dumnezeu. Ne-a înmulțit structurile și ne-a sărăcit spiritualitatea. Prin „istorioarele lacrimogene” și metodele lui pragmatice, ne-a umplut adunările mai mult cu Ismael-i decât cu Isaac-i.

Dacă acest mic tratat are nevoie de mai mult suport scriptural, următoarele pasaje vor fi folositoare în acest sens: *Psalmul* 65:4; *Faptele Apostolilor*, 13:48; *Ioan*, 6:37; 44-45; 17:1-2; *Matei*, 11:25-26; *1 Corinteni*, 12:3.³⁸

³⁸ „Ferice de ce-l pe care-l alegi Tu și pe care-l primești înaintea Ta ca să locuiască în curțile Tale!” *Psalmul* 65:4a

„Neamurile se bucurau când au auzit lucrul acesta și preamăreau Cuvântul Domnului. Și toți cei ce erau rânduți să capete viața veșnică, au crezut.” *Faptele Apostolilor*, 13:48

„Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine, și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” *Ioan*, 6:37

„Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis, și Eu îl voi învia în ziua de apoi. În prooroci este scris: ‘Toți vor fi învățați de Dumnezeu.’ Așa că oricine L-a ascultat pe Tatăl și a primit învățătura Lui, vine la Mine.” *Ioan*, 6:44-45

„După ce a vorbit astfel, Isus a ridicat ochii spre cer și a zis: ‘Tată, a sosit ceasul! Proslăvește-L pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine, după cum I-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viața veșnică tuturor acelor pe care I-ai dat Tu.’” *Ioan*, 17:1-2

„În vremea aceea, Isus a luat cuvântul și a zis: ‘Te laud Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, Te laud, pentru că așa ai găsit Tu cu cale!’” *Matei*, 11:25-26

„De aceea vă spun că nimeni, dacă vorbește prin Duhul lui Dumnezeu, nu zice: ‘Isus să fie anatema!’ Și nimeni nu poate zice: ‘Isus este

CUVÂNT ÎNAINTE

Partea a doua a acestei cărți cu privire la doctrina biblică a alegerii constă din corespondența dintre doamna Marjorie Bond (văduvă, acum fiind doamna Milton Moorhouse) și Dr. Cole. Scrisorile sunt suficient de explicative pentru a înțelege despre ce este vorba. Am scris doamnei Moorhouse care cu multă generozitate mi-a dat permisiunea de a adăuga scrisorile în parte a doua a acestei cărți. Deoarece gândurile doamnei Moorhouse merg în aceeași direcție cu cele ale celorlalți oameni care cercetează doctrina alegerii, am hotărât să le prezentăm într-o manieră cât mai apropiată de modul în care au fost scrise în corespondența lor. Am scos unele afirmații care nu au legătură cu această doctrină astfel încât citirea să fie instructivă și interesantă.

Dr. Cole este acum cu Domnul. Înainte de a se despărți de această viață, mi-a trimis acest material pentru a fi publicat. Am convingerea că această carte va fi de mare ajutor celor care în mod sincer doresc să cunoască învățătura adevărată a acestei doctrine. Dumnezeu l-a binecuvântat pe fratele Cole prin faptul că l-a ajutat să-și pună gândurile într-un limbaj accesibil astfel încât să poată fi ușor înțeles. Este un privilegiu pentru noi să-i putem publica scrierile.

Pentru cei care citesc această carte, ne rugăm să poată vedea măreția Domnului nostru și să vadă, așa cum declară Iacov în *Faptele Apostolilor*, 15:18, că toate lucrurile „*Îi sunt cunoscute din veșnicie*”. De asemenea Pavel spune în *Efesenii*, 1:11: „*În El am fost făcuți și*

moștenitori, fiind rânduiți mai dinainte, după hotărârea Aceluia, care face toate după sfatul voii sale." Inima noastră se bucură de faptul că Dumnezeu ne-a ales pentru mântuire. Dacă n-ar fi fost doctrina alegerii, bapțiștii ar fi folosit mijloace omenești pentru a aduce oamenii la Cristos. Însă bapțiștii de-a lungul secolelor au fost misionari, știind că toți oamenii au responsabilitatea de a veni la Isus când Evanghelia este predicată, fiind totuși conștienți că numai cei aleși de Dumnezeu vor fi mântuiți (Ioan, 6:37). Isus a spus în Ioan, 10:27 „*Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine.*" Doctrina alegerii ne determină să fim activi în misiune, pentru că știm că predicarea noastră nu este zadarnică, ci va aduce rod acolo unde ajunge. Pavel spunea, „*rabd totul pentru cei aleși*". (2 Timotei, 2:10).

Domnul să binecuvânteze această carte și fie ca mulți dintre cei care nu au înțeles această glorioasă doctrină să poată vedea că mântuirea noastră este a Domnului, de la început până la sfârșit, iar toți cei care Îl cunosc, să-L laude pentru mila Lui nesfârșită arătată poporului Său.

Alfred M. Gornley
Lexington, Kentucky
26 iunie, 1968

Prima scrisoare a doamnei Marjorie Bond

1505 Scotland Street
Calgary, Alberta
5 Octombrie, 1959

Dr. C. D. Cole
746 W. Noel
Rt. 2
Madisonville, Kentucky

Domnule Dr. Cole,

Cu toate că vă sunt total necunoscută, părinții mei l-au cunoscut pe Dr. Shields de-a lungul anilor și au citit cu regularitate „*The Witness*”. Ca rezultat al unui articol de-al dumneavoastră pe care l-am citit cu câțiva ani în urmă, am simțit că trebuie să vă scriu pentru a căuta mai multă lumină în legătură cu acest subiect al alegerii.

Articolul dumneavoastră a deschis o linie de gândire complet nouă pentru mine; ca mulți oameni, nici eu nu am fost de acord deloc (la început) cu această doctrină, dar m-am simțit provocată de ea și în același timp tulburată. De atunci, m-am întors la ea din când în când și în sfârșit toamna aceasta am ajuns s-o studiez în detaliu. Am citit ce am putut din Spurgeon în legătură cu acest subiect, din Dr. Shields, și de asemeni am împrumutat un exemplar al teologiei lui Strong, care mi s-a părut cam dificil de citit. Treptat am dezvoltat o obsesie cu privire la această doctrină, încât abia mă mai pot gândi și la altceva. Cu toate acestea, sunt atât de multe lucruri pe care nu le înțeleg. Știu că „*inima este nespus de înșelătoare*” și poate că și inima mea mă înșală atunci când spun că de fapt întrebările care apar în mintea mea nu izvorăsc atât de mult din refuzul de a admite depravarea totală, cât din

neputința de a reconcilia această doctrină cu alte pasaje din Scriptură.

Totdeauna am crezut că alegerea și predestinarea erau lucruri exagerate de-ale prezbiterienilor. Nu mi-am imaginat niciodată că există așa de multe dovezi scripturale sau că bapțiștii cred în așa ceva! Oricum, am simțit că dacă Biblia ne învață această doctrină, după cum pare că o face, atunci ar trebui să știu mai multe despre ea și ar trebui să cred în ea, indiferent dacă mi-o place sau nu, sau dacă o înțeleg în întregime sau nu.

Mintea îmi aleargă în cercuri ca o veveriță în cușcă, până când sunt sfârșită de oboseală. Când cred că am înțeles-o și am acceptat-o, Satan îmi induce noi îndoieli ca să mă chinuie. Ți se taie respirația! Să crezi că cineva ar putea să nu fie ales, e ca și cum ai vedea moartea cu ochii. Mai mult ca niciodată, cred că mântuirea noastră este numai prin har. Totdeauna când vorbeam despre mântuire, consideram că este în totalitate harul lui Dumnezeu, acest lucru însemnând că planul Lui de a ne mântui este un dar nemeritat, de vreme ce nimic din noi nu merita dorința Lui de a ne salva; și de asemenea, că mântuirea este un dar pentru care nu am putea niciodată să facem destule fapte sau să dobândim suficientă neprihănire ca astfel să îl merităm. Dar bineînțeles că harul cuprinde mult mai mult decât atât. Când realizezi că o persoană nici nu și-ar dori să fie mântuită dacă nu este aleasă, atunci realizezi cât de îndatorați suntem harului, pentru că este numai har după har.

M-am întrebat uneori dacă nu cumva obiecțiile noastre sunt direcționate mai degrabă spre ideea suveranității absolute a lui Dumnezeu decât spre depravarea totală a omului. Mi se pare a fi împotriva naturii umane să crezi că Dumnezeu poate să facă ce vrea cu noi, fără ca

noi să avem vreo putere de a ne împotrivi.

Aproape că mi-e teamă să pun în cuvinte unele obiecții care mi-au venit în minte; m-ar face vinovată de blasfemie sau sacrilegiu pentru că dintotdeauna am fost învățată că a critica pe Dumnezeu este un lucru foarte grav. Și totuși, pentru a-mi pune în ordine gândurile, simt că ar trebui să vă dezvălui câteva aspecte ale acestei doctrine care mă tulbură și care par să contrazică alte pasaje din Scriptură și alte doctrine.

De asemeni, conduc un grup de studiu biblic cu femeile tinere, și am studiat acest subiect (din păcate, un orb care conduce alt orb). Urmează să avem o discuție pe acest subiect în seara de 5 noiembrie și aș vrea să clarific câteva lucruri pentru mine personal înainte de această întâlnire.

Probabil va fi mai ușor pentru dumneavoastră să-mi răspundeți dacă îmi voi organiza întrebările sub formă de puncte:

1. Majoritatea oamenilor simt imediat că doctrina alegerii este nedreaptă. Realizez din cartea dumneavoastră, după cum și din Scriptură, că Dumnezeu nu este dator față de nimeni să mântuiască pe cineva, și mai mult, El are dreptul să reverse darul mântuirii asupra cui vrea. Însă rămâne sentimentul că dacă o anumită persoană nici măcar nu are șansa să accepte sau să respingă mântuirea, respectivul om pleacă din start cu un handicap, cum s-ar spune.

Înainte de a studia doctrina alegerii, totdeauna am crezut că dacă cineva este câtuși de puțin interesat în a fi mântuit, ca și răspuns la rugăciunile rudelor și prietenilor, Duhul Sfânt va lucra la inima acelei persoane aducând-o la punctul în care va trebui să decidă în favoarea sau

împotriva lui Cristos.

Însă, dacă singurii oameni care Îl vor accepta pe Cristos sunt aceia care au fost „însemnați” dinainte pentru a fi mântuiți, atunci restul rasei umane nu are nici măcar șansa de a refuza. În ce măsură mai sunt atunci răspunzători de pierzarea lor?

O femeie din grupul meu, care provenea din sud, mi-a spus odată după studiu, „Dacă această învățătură este corectă, atunci totul pare să fie fără speranță. Am crezut că oricine poate fi mântuit; și că decizia este a lor. Dar dacă Dumnezeu a ales dinainte, aceștia nu au nici o șansă, oricât de mult ne-am ruga pentru ei.”

Am încercat să scot în evidență faptul că rasa umană era pierdută oricum, indiferent de alegere. Că alegerea unora nu înseamnă că ceilalți sunt într-o situație mai rea decât ar fi fost fără această alegere. Și totuși cu o anumită parte din mine înțeleg ce simte, pentru că din când în când, în ciuda tuturor rugăciunilor mele de a primi lumină, am același sentiment... acela că dacă nu ești ales, nu ai nici o șansă. Te simți ca și cum totul ți s-a luat din mâini și că nu ți se dă o șansă egală cu ceilalți.

Înțeleg întregul argument despre președinte și închiisoare și sunt de acord cu el în mintea mea. Dar inima îmi spune neîncetat că deși e adevărat că omul nu este în închisoare pentru că guvernatorul nu l-a iertat, ci pentru răul pe care l-a făcut, totuși ceea ce-l ține acolo este lipsa de iertare!

Există argumente în Scriptură care să susțină interpretarea potrivit căreia dacă nu am fi aleși, nu am arăta niciodată nici cel mai mic interes pentru a fi mântuiți? Știu din *Romani*, 8:7-8³⁹ și din alte pasaje, că prin firea noastră

pământească suntem în vrăjmășie cu Dumnezeu. Dar totdeauna am crezut că dacă Duhul Sfânt lucrează în inima unui om, să zicem în cineva care arată interes în a deveni creștin, atunci acelui om i se dă șansa de a decide dacă vrea să fie mântuit sau nu. Dar evident, Duhul Sfânt nici măcar nu lucrează în inima cuiva cere nu a fost ales dinainte. Există suport în Scriptură pentru aceasta?

2. Dacă Dumnezeu alege numai anumiți oameni pentru mântuire, sau capacitează numai anumiți oameni pentru a beneficia de mântuire, atunci cum interpretați versete ca *Ioan*, 3:16?⁴⁰ Credeam că Cristos a murit „pentru păcatele tuturor oamenilor” (*1 Ioan*, 2:2) nu doar pentru cele ale aleșilor. Spurgeon pare să creadă că El a murit numai pentru cei aleși.

Ce se întâmplă atunci cu versete ca „*El dorește ca nimeni să nu piară, ci toți să vină la pocăință*” și din nou „*ci poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască*”.⁴¹ Dacă omul nu are nici o putere să se pocăiască decât dacă este ales, iar Dumnezeu nu-l alege, atunci cum mai poate fi el tras la răspundere că nu a ascultat porunca lui Dumnezeu de a se pocăi? Și mai mult, cum putem spune că Dumnezeu nu dorește pierirea *nimănui* dacă El nu dă posibilitatea *tuturor* oamenilor de a fi salvați?

3. Cum explicați faptul că o anume persoană este

³⁹ „Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie cu Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună. Deci, cei ce sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu.” *Romani*, 8:7-8

⁴⁰ „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” *Ioan*, 3:16

⁴¹ *2 Petru*, 3:9 și *Faptele Apostolilor*, 17:30

foarte cercetată, dar decide să respingă mântuirea? Au fost sau nu au fost aleși? Tatăl meu, care a murit în iulie, a fost un bun lucrător creștin laic și medic în același timp și a condus multe suflete la Cristos prin activitatea sa de la slujbă și prin predicare. El mi-a spus o întâmplare pe care a citit-o sau la care a fost chiar martor, nu-mi mai amintesc exact. Era vorba despre o tânără care a participat la câteva întâlniri de trezire spirituală seară după seară și părea să fie foarte cercetată. De fapt era foarte evident pentru predicator că era profund cercetată. În ultima noapte, când s-a făcut chemare de predare, s-a strecurat de la locul ei și a plecat. Un lucrător a urmărit-o și a auzit-o spunând cu privirea îndreptată spre stele, „Nu vreau să fiu creștină. De ce nu mă lași în pace? Mă distrez și mă bucur de viață și nu sunt pregătită să-mi schimb modul de a trăi. Duhule Sfânt, te rog lasă-mă-n pace și nu mă mai bate la cap!” Și cu un hohot rece de răs, s-a pierdut în noapte. A fost omorâtă într-un accident cu câteva ore mai târziu, dacă îmi amintesc bine.

Aș dori acum să știu un lucru: a fost această tânără aleasă, iar dacă nu, cum a ajuns totuși să fie cercetată? Și-ar pierde timpul Duhul Sfânt (să spunem așa), cercetând pe cineva care nici măcar nu a fost ales de Dumnezeu? Dacă a fost aleasă, de ce nu s-a întors? Am crezut că a fi ales înseamnă că trebuie să te întorci fie că realizezi sau nu. E posibil ca anumiți oameni să fie aleși pentru mântuire, dar datorită exercitării voinței lor libere, să respingă mântuirea?

4. De asemeni, vă rog să-mi explicați versetul „*mulți sunt chemați dar puțini sunt aleși*”.⁴² Dacă acest verset spune „mulți sunt chemați, dar puțini acceptă”, atunci aș

⁴² Matei, 20:16

înțelege. Dar nu disting între „chemare” și „alegere”. Aș fi crezut că este același lucru.

5. În final, în ciuda tuturor argumentelor contrare, mă trezesc cuprinsă de un fel de atitudine fatalistă – ce-o fi, o fi... Probabil aceasta izvorăște mai mult din studiul meu asupra suveranității lui Dumnezeu decât din doctrina alegerii.

Totuși, mă trezesc argumentând, „Dacă Dumnezeu are un plan pentru fiecare individ și fiecare popor, dacă El hotărăște autoritățile, El pune împărați și El îi răstoarnă, etc., dacă El e suveran absolut, atunci își va duce la îndeplinire voia indiferent de eforturile lui Satan de a pune piedici sau de nereușita omului de a-și îndeplini datoria.

Dumneavoastră spuneți că deoarece alegerea este o chestiune secretă, trebuie să continuăm să mărturisim și să lăsăm rezultatele în mâna lui Dumnezeu. Adevărat. Dar pe de cealaltă parte, nu văd ce importanță are dacă știm sau nu, de vreme ce Dumnezeu știe cine e ales și îi va mântui, fie că ne facem partea noastră sau nu. Chiar dacă nu mărturisesc, planul lui Dumnezeu de a mântui anumiți oameni nu va fi împiedicat. Simplul fapt că Dumnezeu i-a ales, e suficient să asigure mântuirea lor, fie că mărturisim sau nu, datorită simplului fapt că Dumnezeu este suveran și i-a ales deja pentru mântuire. Sunt de acord că nu știu cine este ales și cine nu. Dar nici nu trebuie să știu. Aceștia vor fi mântuiți oricum, dacă Dumnezeu vrea.

Am citit în teologia lui Strong că rugăciunile noastre nu schimbă niciodată modul lui Dumnezeu de a gândi, ideea fiind că dacă noi creștem în experiența creștină și trăim aproape de Dumnezeu, ar trebui să învățăm să ne rugăm pentru acele lucruri care sunt în conformitate cu

scopul lui Dumnezeu pentru noi; și astfel El răspunde rugăciunilor noastre.

Dar din nou, dacă are un anumit plan pentru anumite persoane sau națiuni, acesta va fi adus la îndeplinire și fără rugăciunea noastră. Dacă acest lucru e adevărat, atunci ceea ce am crezut noi a fi răspuns la rugăciuni, reprezintă doar împlinirea unui plan divin care ar fi fost realizat la fel de bine și fără rugăciunea noastră. Dar, pentru că noi nu cunoaștem viitorul, credem că L-am înduplecat pe Dumnezeu și spunem că El a răspuns rugăciunilor noastre. Însă deoarece El a avut un anumit plan în privința noastră, aceste lucruri s-ar fi întâmplat indiferent de circumstanțe. Înțelegeți ce vreau să spun?

Totdeauna am crezut, într-o anumită limită, că îl puteam îndupleca pe Dumnezeu, bineînțeles atâta timp cât nu-L ceream ceva în afara voii Lui – când spun aceasta mă refer la plăcerea Lui sau voia Lui permisivă și nu la un plan fix și premeditat. Se pare că am crezut că, de exemplu, dacă cineva drag ar fi bolnav și Dumnezeu nu a luat nici o decizie sigură despre faptul că atunci era momentul să moară, Dumnezeu i-ar lăsa viața ca răspuns la rugăciune. Însă conform suveranității, motivul pentru care Dumnezeu i-a lăsat viața, a fost pur și simplu pentru că El nu a considerat că a venit timpul pentru ca acea persoană să moară, deci rugăciunea mea nu a avut nimic de a face cu acest fapt. Persoana și-ar fi revenit oricum, dacă acesta era planul Lui rânduit mai dinainte, sau ar fi murit dacă acesta era planul Său.

Dacă rugăciunea nu schimbă gândul lui Dumnezeu, atunci care a fost rostul mijlocirii lui Avraam pentru Sodoma și Gomora? Dumnezeu oricum ar fi salvat 50, 40 sau 10, dacă ar fi fost găsiți. Sau mijlocirea lui Moise pen-

tru Israel. Dumnezeu a avut un plan pentru Israel pe care urma să-l îndeplinească indiferent de rugăciunea lui Moise astfel încât atât Moise cât și noi ne rugăm pentru ceva care oricum se va întâmpla fie că ne rugăm sau nu. Pentru mine, aceasta distruge tot sensul rugăciunii. Aproape te face să crezi că te amăgești gândind că realizăm ceva prin rugăciune, în realitate totul fiind decis dinainte.

Acum, de exemplu, în cazul orfelinatului lui Müller, Dumnezeu a avut un plan pentru acea lucrare ce ar fi fost dus la îndeplinire, de vreme ce El e suveran. Dacă rugăciunea nu are nici o greutate în fața lui Dumnezeu, adică să-L influențeze în vreun fel, atunci acel camion cu lapte s-ar mai fi defectat exact în fața orfelinatului (și astfel asigurând necesarul de lapte pentru toți copiii din orfelinat), dacă Müller n-ar fi stat toată noaptea pe genunchi rugându-se? După cum spun teologii, nu rugăciunea lui Müller a dus la provizia miraculoasă de lapte pentru orfelinat, ci a fost doar o parte a planului care urma să se întâmple oricum. Müller putea la fel de bine să-și petreacă noaptea în pat, nu pe genunchi. Nu înțeleg. Pentru mine, un asemenea raționament contrazice *Iacov*, 5:16⁴³ și alte versete care susțin rugăciunea stăruitoare. Mă întreb uneori dacă nu cumva problema este la modul în care interpretează oamenii Scriptura și nu în Scriptura însăși.

A fost o scrisoare groaznic de lungă și îmi cer scuze pentru multele cuvinte. Însă acest subiect este, cred, prea vast pentru a putea fi tratat prin corespondență. Cât de mult mi-aș dori să stăm față în față și să vorbim.

Am să păstrez o copie a acestei scrisori pentru a putea face referință la ea atunci când voi primi răspunsul dumneavoastră. Sper să nu credeți că încerc să vă creez

⁴³ „Mare putere are rugăciunea celui neprihănit.” *Iacov*, 5:16b

obligații; dar articolul dumneavoastră m-a mișcat cu adevărat. Aș putea vedea minunăția acestei doctrine dacă nu ar contrazice alte părți din Scriptură.

Sper și mă rog să-mi puteți da mai multă lumină și că nu veți fi ofensat de o scrisoare așa de lungă primită de la o străină.

Cu multe mulțumiri în așteptarea răspunsului dumneavoastră,

Cu recunoștință,

Marjorie Bond

Răspunsul Doctorului Cole

746 West Noel
Madisonville, Kentucky
20 octombrie, 1959

1505 Scotland Street
Calgary, Alberta
Canada

Stimată Doamnă Bond,

Salutări în Numele Aceluia al cărui Nume este deasupra oricărui nume!

Am primit scrisoarea dumneavoastră din 5 octombrie la timp, dar din păcate nu ar fi putut să mă găsească într-o perioadă mai ocupată ca aceasta, fapt care explică întârzierea răspunsului meu. Lucrez ca secretar la Asociația „Micul Betel”, și scrisoarea dumneavoastră a sosit chiar în prima zi a întâlnirii noastre anuale. A fost mult de lucru pentru pregătirea întâlnirii, și apoi mult mai multă muncă pentru a pregăti materialele și a le pune în mâinile editorului. La început m-am gândit că vă voi scrie scurt, explicându-vă situația și promițând că mă voi întoarce cât de curând asupra acestui subiect. Apoi mi-am amintit că aş putea valorifica acest timp în speranța că voi ajunge totuși să abordez acest subiect înainte de timpul limită menționat de dumneavoastră. Sper că nu veți considera întârzierea ca o dovadă de indiferență din partea mea. Și mai mult, datorită infirmităților vârstei, nu mai am capacitatea de muncă pe care o aveam altădată.

În primul rând, dați-mi voie să vă laud pentru atitudinea sinceră cu care ați abordat doctrina alegerii și celelalte subiecte adiacente; și de asemenea aş vrea să vă felicit pentru modul în care ați înțeles aceste doctrine.

Foarte rar primesc scrisori scrise așa de bine cu privire la un anumit subiect. Vă prezentați problemele într-o perspectivă foarte clară, ceea ce ușurează modul lor de abordare. Și mă simt în cunoștință de cauză să vă răspund, deoarece și eu mă confrunt cu problemele pe care dumneavoastră le ridicați. Pe cât de mult aș vrea să vă răspund satisfăcător, pe atât mi-e teamă că vă voi dezamăgi.

Cred că sunteți tulburată pe nedrept de neputința de a armoniza tot ceea ce este în Biblie. Această carte este revelația Infinitului și o minte finită nu poate înțelege perfect tot ceea ce Dumnezeu a revelat. Dacă acest lucru ar fi posibil, atunci acesta ar putea fi un argument împotriva Bibliei ca fiind insuflată de Dumnezeu și ar putea fi redusă la a fi o simplă invenție omenească. Mai mult decât atât, determinarea de a armoniza contradicțiile aparente, rezultă cu siguranță în unul din trei lucruri regăsite în viața reală. Astfel, fie se ignoră suveranitatea lui Dumnezeu, fie responsabilitatea umană, sau altfel se sfârșește în tulburarea experimentată de dumneavoastră, așa cum atât de sincer ați mărturisit. Pe de o parte sunt așa numiții bapțiști primitivi care nu pot îmbina neputința umană cu responsabilitatea în problema pocăinței și a credinței. Și astfel ei accentuează doctrina suveranității, decretele divine și neputința umană, și ignoră versetele care poruncesc păcătoșilor să se pocăiască și să creadă în Evanghelie. Prin urmare ei nu au o Evanghelie pentru cei pierduți. Pe de cealaltă parte sunt cei care predică doctrina responsabilității umane și porunca de a se pocăi și crede, și nu au nimic de spus despre neputința umană, decretele divine și suveranitate. Aici chiar în propria-mi adunare și în asociație, la fel ca și prin părțile de sud, în general, prea puțin se aude despre alegere, depravare și suveranitate în mântuire.

Acest lucru se întâmplă pentru că frații cred că nu le pot predica pe ambele, că cele două nu se pot reconcilia – dacă una este adevărată, cealaltă trebuie să fie falsă. În cazul dumneavoastră, există atât hotărârea de a accepta toate versetele, cât și dorința de a le armoniza, totul rezultând în confuzie și tulburare. Cu riscul de a fi considerați inconsecvenți, să acceptăm Scriptura în întregime, chiar dacă putem sau nu să o armonizăm. Dr. J. B. Moody (unul dintre părinții mei în credință) obișnuia să spună că dacă cineva așteaptă să accepte doctrinele până când reușește să le armonizeze, nu le va accepta niciodată; modul de a le armoniza este acela de a le primi fără întrebări, și ele se vor armoniza în sufletul nostru. Acest lucru poate nu este în totalitate adevărat dar ajută. Nu spun că nu trebuie să facem nici un efort de a armoniza doctrine care par contradictorii, însă aș vrea să avertizez pe cei care au o anumită încăpățănare de a face aceasta. Sfârșind această introducere, voi lua acum în ordine întrebările dumneavoastră.

1. E adevărat că cei mai mulți (aș spune toți) oamenii cred că *alegerea* e nedreaptă. Acesta nu-i un lucru deosebit, de vreme ce gândirea carnală este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu. Unii oameni iubesc un Dumnezeu inventat de ei, însă numai cei născuți din nou pot iubi un Dumnezeu Suveran care face ce vrea cu ce e al Lui. (*1 Ioan*, 4:7).⁴⁴ Drepturile lui Dumnezeu asupra rasei umane păcătoase sunt aceleași cu cele ale olarului asupra lutului. Vedem foarte clar că acuzatul nu poate emite pretenții unei curți de justiție omenească; și la fel de adevărat este faptul că nici păcătosul nu poate emite pretenții în fața unui Dumnezeu ofensat. Mai mult decât atât, să consideri

⁴⁴ „Oricine iubește, este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu.” *1 Ioan*, 4:7b

alegerea ca fiind nedreaptă înseamnă să faci ca mântuirea să se bazeze pe dreptate, luându-i astfel orice speranță păcătosului.

Când găsim oameni care par interesați în Evanghelie, suntem încurajați să credem că fac parte dintre cei aleși, deoarece aleșii nu sunt mântuiți fără a arăta interes în a fi mântuiți. Iar când ne rugăm pentru mântuirea lor, nu-I cerem Duhului Sfânt să-I pună pe un gard de unde ar putea să cadă fie de-o parte fie de cealaltă parte a lui. Ei sunt deja de partea greșită – atitudinea de respingere ignorantă a lui Cristos – și noi ne rugăm ca El să-i mute din împărăția întunericului în împărăția Fiului Său. *Coloseni*, 1:13.⁴⁵ Ne rugăm pentru convertirea lor la credința în Cristos, pentru a nu fi lăsați la cheremul unei decizii luate de natura lor păcătoasă. Faptul că Dumnezeu nu-i convinge și nu-i convertește pe toți cei cărora le predicăm și pentru care ne rugăm, se datorează suveranității și nu slăbiciunii Sale. Nu ne rugăm unui Dumnezeu slab. Trebuie să facem o distincție între dorința de a fi scăpat de păcat și dorința de a scăpa de iad. Nimeni nu vrea să ardă, dar dorința de a fi mântuit de păcat este o dorință sfântă creată de Duhul Sfânt. Și când El dă naștere unei asemenea dorințe, pasul care urmează cu siguranță va fi convertirea. Însă noi nu putem determina cu siguranță motivația unei dorințe.

Dumneavoastră întrebați în ce măsură sunt ei (cei ne-aleși) răspunzători pentru pierzarea lor? Ei sunt răspunzători pentru toate păcatele pe care le fac și pentru natura lor păcătoasă. Ceea ce face cineva reprezintă o revelație a ceea ce este acea persoană. Acest lucru nu este clar sau evident pentru modul în care concepem noi dreptatea. Nu

⁴⁵ „El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui.” *Coloseni*, 1:13

pot înțelege cum poate Dumnezeu să mă considere răspunzător pentru exercitarea unei naturi păcătoase pe care am moștenit-o, nefiind deloc implicat în dobândirea ei, pentru că este o natură cu care m-am născut. Dacă ar fi să stau să -L judec pe Dumnezeu (piară acest gând) aş spune că nu este drept să mă pedepsească pentru o natură păcătoasă moștenită. Accept responsabilitatea față de păcat, chiar dacă nu pot înțelege sensul dreptății acestui lucru. Cei care nu au fost „însemnați” pentru a fi mântuiți se împart în două grupe: cei cărora li se predică Evanghelia și cei care nu aud niciodată despre Isus ca Salvator. Cei cărora li se predică Evanghelia sunt răspunzători pentru toate păcatele, inclusiv pentru păcatul de a-L respinge pe Isus, pe când cei care nu aud despre El nu sunt vinovați de păcatul de a -L respinge pe El, dar sunt vinovați de alte păcate de care vor fi răspunzători. Păgânii care nu au auzit niciodată de Evanghelie nu vor fi trași la răspundere pentru păcatul necredinței. Fie că înțelegem sau nu, păcătosul, în toată depravarea și neajutorarea lui, trebuie să răspundă în fața lui Dumnezeu.

Doamnei din grupul dumneavoastră care a afirmat că doctrina alegerii face ca totul să fie fără nici o speranță, adăugând că ea a crezut că toți ar putea fi mântuiți și că decizia este a „lor”, ar trebui să i se răspundă în felul următor. Oricine poate fi mântuit dacă vrea să fie mântuit în modul pe care Dumnezeu îl hotărăște, prin credința în Isus, dar nimeni, de la el însuși, nu vrea să fie mântuit în acest mod. Calea lui Dumnezeu este nebunie pentru el, (*1 Corinteni*, 2:14; *2 Corinteni*, 4:3-6; *Romani*, 10:1-3).⁴⁶

Decizia este a „lor”, dar decizia de a se încrede în Isus

⁴⁶ „Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie

este rezultatul unei minți înnoite – rezultatul harului din suflet. Pavel vorbește despre timpul când credea că trebuie să facă multe lucruri împotriva lui Isus din Nazaret, *Faptele Apostolilor*, 26:9.⁴⁷ Și când vorbește despre convertirea lui, o atribuie în totalitate harului lui Dumnezeu, *1 Corinteni*, 15:10; *Galateni*, 1:14-16.⁴⁸ Nu există auto-mântuire, nici în obținerea, nici în aplicarea ei. Lucrarea Duhului Sfânt în noi este la fel de importantă ca lucrarea lui Cristos pentru noi. Pavel spune că evreii cereau un

judocate duhovnicește. *1 Corinteni*, 2:14

„Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Cristos, care este chipul lui Dumnezeu. Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Cristos Isus. Noi suntem robii voștri, pentru Isus. Căci Dumnezeu a zis: „Să lumineze lumina din întuneric”, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Cristos. *2 Corinteni*, 4:3-6.

„Fraților, dorința inimii mele și rugăciunea mea către Dumnezeu pentru Israeliti este să fie mântuiți. Le mărturisesc că ei au râvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere: pentru că, întrucât n-au cunoscut neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-și pună înainte o neprihănire a lor înșiși, și nu s-au supus astfel neprihănirii pe care o dă Dumnezeu.” *Romani*, 10:1-3

⁴⁷ „Și eu, ce-i drept, credeam că trebuie să fac multe lucruri împotriva Numelui lui Isus din Nazaret.” *Faptele Apostolilor*, 26:9

⁴⁸ „Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toți: totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este în mine.” *1 Corinteni*, 15:10

„...și cum eram mai înaintat în religia iudeilor decât mulți din neamul meu, de o vârstă cu mine. Eram însuflețit de o râvnă nespuse de mare pentru datinile strămoșești. Dar când Dumnezeu - care m-a pus deoparte din pântecele maicii mele, și m-a chemat prin harul Său - a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său, ca să-L vestesc între Neamuri... *Galateni*, 1:14-16

semn (îi cereau să facă o minune), iar grecii îi cereau semne de înțelepciune deosebită (ei îi cereau să filozofeze), dar el, fără să țină cont de dorințele lor, L-a predicat pe Cristos cel răstignit. Pentru un evreu, mântuirea prin credința într-un Cristos crucificat era ceva scandalos, iar pentru grec era nebunie. Dar cei care în mod efectiv erau chemați de Duhul Sfânt, puteau să vadă puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu în acest plan de mântuire, *1 Corinteni*, 1:22-31.⁴⁹ Faptul că Dumnezeu nu cheamă în mod eficace mai mulți decât o face, nu se datorează inabilității, ci suveranității Sale. Așa cum am spus și în articolul meu despre doctrina alegerii, trebuie să limităm fie puterea lui Dumnezeu, fie mila Lui, sau s-o luăm, cu arme și bagaje, tot înainte spre universalism. Dacă Dumnezeu încearcă să-I salveze pe toți și nu reușește, El nu e atotputernic. Dacă nu încearcă să mântuiască pe toată lumea, atunci mila Lui nu este universală. *Romani*, 9:18⁵⁰ spune clar că mila Lui este limitată și este acordată în mod suveran. A merita mila cuiva este o contradicție în termeni. Iar firea din noi – răămășiță a depravării – se revoltă împotriva acestui aspect al suveranității Divine. Și scriitorul își dă seama de acest lucru, la fel ca dumneavoastră.

2. Sunt pasaje ca *Ioan*, 3:16 și *1 Ioan*, 2:2⁵¹ care par să

⁴⁹ „Iudeii, într-adevăr, cer minuni, și grecii caută înțelepciune; dar noi propovăduim pe Cristos cel răstignit, care pentru iudei este o pricină de poticnire, și pentru Neamuri o nebunie; dar pentru cei chemați, fie iudei, fie greci, este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. *1 Corinteni*, 1:22-24

⁵⁰ „Astfel, el are milă de cine vrea și împietrește pe cine vrea.” *Romani*, 9:18

spună că Cristos a murit pentru fiecare individ. Totuși, cuvântul „lume” rareori se referă la „fiecare individ al rasei umane”. Cuvântul „lume” este folosit uneori pentru a distinge pe cei mântuiți de cei pierduți (*1 Ioan*, 5:19);⁵² pe evrei de neamuri (*Romani*, 11:11-15)⁵³ și pe cei puțini de cei mulți (*Ioan*, 12:19).⁵⁴ Cred că *Ioan*, 3:16 și *1 Ioan*, 2:2 ne învață că Isus a murit atât pentru evrei cât și pentru neamuri. El a murit pentru oamenii păcătoși, și nu pentru clase sau categorii de păcătoși. Evreii credeau că Mesia îi va scăpa de sub robie și va distruge neamurile. Însă Ioan spune că El este jertfa de ispășire (lit: propițiere) sau tronul milei pentru toți credincioșii, indiferent de clasă socială sau culoare. În alte cuvinte, Cristos nu este un Mântuitor tribal. Dacă credem că moartea lui Cristos a fost substitutivă (explică: a plătit, a răscumpărat, nu a făcut doar o ofertă. Arminienii trebuie să adauge la versete; dacă nu modificăm versetele, atunci toți cei pentru care Cristos a murit trebuie să ajungă să fie mântuiți, altfel, Dumnezeu ar cere de două ori plata pentru o singură ofensă), atunci sunt de acord cu Spurgeon că El a murit numai pentru cei aleși. Dacă El a murit în locul fiecărui individ atunci

⁵¹ „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” *Ioan*, 3:16

„El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi.” *1 Ioan*, 2:2

⁵² „Știm că suntem din Dumnezeu și că toată lumea zace în cel rău.” *1 Ioan*, 5:19

⁵³ „dacă, deci, alunecarea lor [a iudeilor] a fost o bogăție pentru lume, și paguba lor a fost o bogăție pentru Neamuri, ce va fi plinătatea întoarcerii lor?” *Romani*, 11:12

⁵⁴ „Fariseii au zis deci, între ei, „Vedeți că nu câștigați nimic: iată că lumea se duce după El.”” *Ioan*, 12:19

fiecare individ va fi mântuit, altfel moartea Lui ar fi fost în zadar. Acum, eu cred că într-un anumit sens moartea lui Cristos afectează fiecare persoană. Prin moartea Sa, El a cumpărat rasa umană, nu pentru a mântui fiecare individ, ci pentru a dispune de orice individ. Dreptul de a judeca această lume este răsplata lui Cristos pentru suferințele Sale. Toată judecata a fost încredințată Fiului, *Ioan*, 5:22.⁵⁵ În pilda comorii ascunse, Cristos este omul care a cumpărat un câmp (lumea), de dragul comorii (cei aleși) adică de dragul acelor pe care El i-a primit de la Tatăl, *Matei*, 13:44.⁵⁶ Vezi de asemenea *Ioan*, 17:6-11 și *2 Petru*, 2:1.⁵⁷ Incidental, cuvântul pentru Domn din *2 Petru*, 2:1 este Despot (în greacă *Despotes*), și sugerează mai multă autoritate decât *Kurios* (Domn).

În *2 Petru*, 3:9,⁵⁸ apostolul explică de ce Domnul nu s-a întors pe acest pământ, motivul fiind acela că El vrea ca nimeni să nu piară, ci toți să se pocăiască. Aceasta se referă la voința Sa de scop. Scopul lui Dumnezeu este ca

⁵⁵ „Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului.” *Ioan*, 5:22

⁵⁶ „Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu o comoară ascunsă în țarină. Omul care o găsește, o ascunde; și, de bucuria ei, se duce și vinde tot ce are, și cumpără țarina aceea.” *Matei*, 13:44

⁵⁷ „Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume. Ai tăi erau, și Tu Mi i-ai dat; și ei au păzit Cuvântul Tău... Pentru ei mă rog. Nu mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat Tu; pentru că sunt ai Tăi. *Ioan*, 17:6, 9

„În norod s-au ridicat și prooroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura pe furie erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul care i-a răscumpărat, și vor face să cadă asupra lor o pierzare năprasnică.” *2 Petru*, 2:1

⁵⁸ „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi; și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.” *2 Petru*, 3:9

toți să se pocăiască și să fie mântuiți. În îndelunga Lui suferință, El așteaptă până când toți acei „voi” sunt aduși la pocăință. Acești „voi” sunt descriși ca fiind cei „care au căpătat o credință de același preț cu a noastră” (1:2); cei cărora li s-a dăruit „tot ce privește viața și evlavia” (1:3); și care au fugit de stricăciunea care este în lume (1:4). În 2 Petru, 3:15, apostolul le spune aceluiași prea iubiți, că trebuie să considere îndelunga suferință a Domnului ca fiind mântuire. Îndelunga suferință pentru cei aleși îl ține pe Isus pe tronul Său de mediere până când toți vor fi salvați. Dacă ar veni mai devreme decât era planificat, mulți dintre aleși n-ar fi mântuiți. Sunt creștin de 51 de ani, iar dacă El ar fi venit înainte de convertirea mea, aș fi pierit în păcatele mele. Nu este voința Sa de scop să piară vreunul dintre cei pe care Tatăl I-a dat Lui. Cuvintele „toți” și „fiecare” sunt foarte rar folosite în sensul absolut. Vezi Matei, 3:5-7, 1 Corinteni, 4:5.⁵⁹ Cuvântul „toți” din 2 Petru, 3:9 se referă la toți acei „voi” care vor fi aduși la pocăință. Poate nu m-am exprimat corect gramatical, dar este corect teologic și necesar pentru claritate. Cristos va veni să judece numai atunci când toți cei pe care Tatăl I-a dat Fiului vor veni la pocăință. Și atunci când va veni El, ne va duce în era unui „cer nou și a unui pământ nou”, unde locuiește dreptatea.

3. Istoria pe care tatăl dumneavoastră v-a spus-o a

⁵⁹ „Locuitorii din Ierusalim, din toată Iudea și din toate împrejurimile Iordanului au început să iasă la el, și, mărturisindu-și păcatele, erau botezați de el în râul Iordan. Dar când a văzut pe mulți Farisei și din Saducheii că vin să primească botezul lui, le-a zis: „Pui de năpârci, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare?”” Matei, 3:5-7

„De aceea, să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric, și va descoperi gândurile inimilor. Atunci, fiecare își va căpăta lauda de la Dumnezeu.” 1 Corinteni. 4:5

fost repetată în multe cazuri de oameni care au părut a fi cercetați și totuși s-au opus celor care încercau să-l conducă la Cristos. Asemenea cercetare nu este făcută de Duhul Sfânt care cercetează o persoană de păcatul necredinței și o conduce la credința în Cristos. Asemenea cazuri scot de fapt la iveală vrăjmășia dintre mintea firească și Dumnezeu, și nicidecum o minte prelucrată de Duhul Sfânt. Un caz concret în acest sens este acela al lui Felix care tremura la spusele lui Pavel, dar care apoi i-a dat drumul până la ivirea unei ocazii mai potrivite, *Faptele Apostolilor*, 24:25.⁶⁰

Există o cercetare naturală cu privire la păcat care poate fi simțită de oricine este confruntat cu păcatul său (*Ioan*, 8:9),⁶¹ și apoi există cercetarea Evangheliei pe care o face Duhul Sfânt și care conduce la pocăință și credință. Dumnezeu niciodată nu abandonează lucrarea pe care a început-o într-un suflet, *Filipeni*, 1:6.⁶² Duhul Sfânt, după părerea mea, nu încearcă niciodată să regenereze sufletul unui ne-ales. Sunt multe dovezi în Scriptură în legătură cu acest fapt. În Noul Testament se vorbește despre cei dați Fiului de către Tatăl și a căror mântuire este asigurată. Aceștia sunt numiți „oi” și „aleși” înainte de a veni la Cristos. *Ioan*, 6:37-44; 10:14-16; 25-28; 2 *Timotei*, 2:10.⁶³

Ați întrebat dacă acea femeie a fost sau nu „aleasă”?

⁶⁰ „Dar pe când vorbea Pavel despre neprihănire, despre înfrânare și despre judecata viitoare, Felix, îngrozit, a zis: „De astă dată, du-te; când voi mai avea prilej, te voi chema.” *Faptele Apostolilor*, 24:25

⁶¹ „Când au auzit ei cuvintele acestea, s-au simțit muștrați de cugetul lor, și au ieșit afară, unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni până la cei din urmă. *Ioan*, 8:9a

⁶² „Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Cristos.” *Filipeni*, 1:6

⁶³ „Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine, și pe cel ce vine la Mine, nu

Nu știu. Pot să spun numai că la acel moment nu a dat dovadă că ar fi aleasă. Oricum, este posibil ca mai târziu să fi fost cercetată de Duhul Sfânt cu privire la păcatul necredinței ei și adusă la pocăință. Noi putem judeca dacă o persoană este aleasă sau nu, numai prin atitudinea acesteia față de Evanghelia lui Cristos. Dacă ea a fost o oaie a lui Cristos atunci cu siguranță a venit la El mai târziu, deoarece Cristos spune: „*Oile Mele ascultă glasul Meu. Eu le cunosc și ele vin după Mine*” (Ioan, 10:27).

4. „*Mulți sunt chemați dar puțini sunt aleși.*” (Matei, 20:16; 22:14). Chemare în Noul Testament înseamnă de obicei chemarea efectivă la mântuire – sfinții sunt făcuți printr-o chemare divină, dar sensul pasajului de mai sus nu poate fi acela că mulți dintre cei care nu au fost aleși de Dumnezeu pentru mântuire aud invitația de a-L accepta pe Cristos. Înseamnă, evident, că mulți dintre cei care nu au fost aleși de Dumnezeu, aud invitația de a-l accepta pe Cristos, 1 Tesaloniceni, 1:4-7; 2 Tesaloniceni, 2:13.⁶⁴ Chemare și alegere nu înseamnă același lucru. Alegerea a

-l voi izgoni afară... Voia Celui ce M-a trimis este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-l învii în ziua de apoi.” Ioan, 6:37, 39

„Eu sunt Păstorul cel bun. Eu Îmi cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe Mine... Și Eu Îmi dau viața pentru oile Mele. Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta. Și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un Păstor... Dar voi nu credeți, pentru că, după cum v-am spus, nu sunteți din oile Mele. Oile Mele ascultă glasul Meu, Eu le cunosc și ele vin după Mine. Eu le dau viață veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți, și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu.” Ioan, 10:14-16, 26-29

„...răbd totul pentru cei aleși, pentru ca și ei să capete mântuirea care este în Cristos Isus, împreună cu slava veșnică.” 2 Timotei, 2:10

⁶⁴ „Știm, frați preaiubiți de Dumnezeu, alegerea voastră... Și voi înșivă ați călcat pe urmele mele și pe urmele Domnului, întrucât ați primit

avut loc în eternitate, în trecut; chemarea are loc în timp și aduce convertirea la credința în Cristos. Există o chemare generală adresată fiecărui păcătos, prin predicarea Evangheliei, și există o chemare specială a Duhului Sfânt care induce acceptarea chemării generale. Chemarea generală prin predicarea Evangheliei este adresată oamenilor ca păcătoși; chemarea specială prin Duhul Sfânt este adresată aleșilor și rezultă în mântuire. *Romani*, 8:28⁶⁵ se referă la această chemare eficientă. Vezi de asemenea *1 Corinteni*, 1:26; *Galateni*, 1:15-16.⁶⁶

5. Vă plângeți că sunteți cuprinsă de un fel de atitudine fatalistă – „ce-o fi, o fi...”. Este o diferență imensă între ceva rece și impersonal numit „soartă” și lucrarea providențială a unui Dumnezeu măreț și înțelept. Lucrurile nu se întâmplă pur și simplu datorită sorții, ci prin Dumnezeu, „care face toate după sfatul voii Sale”, (*Efeseni*, 1:11). Dr. Charles Hodges a fost odată întrebat dacă crede în „ce-o fi, o fi...”. El a replicat, „Da, cred; de

Cuvântul în multe necazuri, cu bucuria care vine de la Duhul Sfânt, așa că ați ajuns o pildă pentru toți credincioșii din Macedonia și din Ahaia.” *1 Tesaloniceni*, 1:4, 6-7

„Noi, însă, frați preaiubiți de Domnul, trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului.” *2 Tesaloniceni*, 2:13

⁶⁵ „Pe de altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.” *Romani*, 8:28

⁶⁶ „De pildă, fraților, uitați-vă la voi care ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales.” *1 Corinteni*, 1:26

„Dar când Dumnezeu - care m-a pus deoparte din pântecul maicii mele și m-a chemat prin harul Său - a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său...” *Galateni* 1:15, 16a

ce?...ați vrea să cred că „ce-o fi, n-o fi...”? Profeția este o prezicere divină a multor lucruri care urmează să se întâmple și aceste preziceri se vor împlini sau urmează să se îplinească.

Al doilea pasaj al scrisorii dumneavoastră exprimă un adevăr glorios. Dumnezeu conduce această lume, și poate face chiar și mânia omului să-L laude; El limitează chiar și rămășița de rău pe care oamenii ar mai putea să-l facă. *Psalmul 76:10; Proverbe, 21:1.*⁶⁷

Dacă mă refer la ultimul paragraf al scrisorii dumneavoastră de la pagina 46, este adevărat că cei aleși vor fi mântuiți, și că lipsa mărturisirii mele nu va împiedica planul lui Dumnezeu de a-i mântui. Dumnezeu mă folosește, dar nu este dependent de mine. Nu îndrăznesc să cred că Dumnezeu este neajutorat fără mine; dacă eu eșuez, atunci El va folosi pe altcineva. Nu trebuie să mărturisesc cu gândul la obținerea unor rezultate sigure, ci din ascultare de voința Sa poruncită (explică: revelată). Nu pot ști voința Sa de scop cu privire la cei cărora le mărturisesc. Noi trebuie să mărturisim oamenilor ca unor păcătoși, nu ca unor păcătoși aleși. Alegerea nu are nici o legătură cu obligația noastră de a mărturisi. Isaia a continuat să predice chiar și atunci când i s-a spus că nu vor fi rezultate bune în ce privește răspunsurile oamenilor. *Isaia, 6:8-13.*⁶⁸

Scrisoarea dumneavoastră se încheie cu întrebări refe-

⁶⁷ „Omul Te laudă chiar și în mânia lui când Te îmbraci cu toată urgia Ta.” *Psalmul 76:10*

„Inima împăratului este ca un râu de apă în mâna Domnului, pe care îl îndreaptă încotro vrea.” *Proverbe, 21:1*

⁶⁸ „Am auzit glasul Domnului întrebând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” Eu am răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!”. El a zis

ritoare la rugăciune. Nu cred să vă fiu de prea mare ajutor aici, dar voi face totuși câteva observații. Rugăciunea este unul din mijloacele prin care Dumnezeu aduce la îndeplinire ceea ce a promis. Rugăciunea care își găsește răspuns este concepută de Duhului Sfânt. El cunoaște mintea și voia (scopul) lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi în concordanță cu voia lui Dumnezeu. *Romani*, 8:26-27.⁶⁹ Cum poate știi cineva dacă rugăciunea lui este concepută de Duhul Sfânt, nu pot spune. Însă Duhul Sfânt ne conduce în rugăciune spre acele lucruri care sunt în interiorul spectrului voii divine, și dacă cerem ceva după voia Lui, El ne va asculta, *1 Ioan*, 5:14.⁷⁰ Suntem învățați să ne rugăm ca voia Lui să se facă. Aceasta înseamnă că noi nu trebuie să încercăm să schimbăm voia Lui prin rugăciunea noastră. Acest fapt ar lua controlul din mâinile lui Dumnezeu și ne-ar aduce pe noi la comandă.

Fie că putem armoniza sau nu rugăciunea noastră cu poruncile Lui, este datoria noastră să ne rugăm, pentru că El ne poruncește acest lucru, *Luca*, 18:1.⁷¹ Rugăciunea

atunci: „Du-te și spune poporului acestuia: „Întruna veți auzi și nu veți înțelege; într-una veți vedea și nu veți pricepe!”... Și eu am întrebat: „Până când, Doamne?” El a răspuns: „Până când vor rămâne cetățile pustii și lipsite de locuitori; până când nu va mai fi nimeni în case și țara va fi pustiită de tot, până când va îndepărta Domnul pe oameni și țara va ajunge o mare pustie.” *Isaia*, 6:8-9, 11-12

⁶⁹ „Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră, căci nu știm cum trebuie să ne rugăm, dar Însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Și Cel ce cercetează inimile știe care este năzuința Duhului; pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu.” *Romani*, 8:26-27

⁷⁰ „Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă.” *1 Ioan*, 5:14

implică două aspecte: neputința noastră și puterea Lui. Rugăciunea e un act de dependență de Dumnezeu, care „poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi”, *Efesenii*, 3:20.

Nu pretind că pot reconcilia doctrina decretelor divine cu pasaje ca *Iacov*, 4:2-3 și 5:16.⁷² Dar pot vedea cum rugăciunea poate prevala fără să-L schimbe totuși pe Dumnezeu, mai ales dacă o considerăm ca un mod în care voia Lui de scop este adusă la îndeplinire. În cazul lui Müller, cred că el a fost mânat de Duhul Sfânt să stea toată noaptea pe genunchi, acesta fiind mijlocul prin care va primi lapte pentru copii. Avem aceeași problemă în cazul naufragiului lui Pavel, așa cum e prezentat în *Faptele Apostolilor*, 27. Când orice speranță de fi salvat a dispărut (27:20), îngerul lui Dumnezeu I-a spus lui Pavel că nimeni nu va pieri. Acesta îi încurajează pe marinarii disperati, pe soldați și pe prizonieri zicând: „*Liniștiți-vă, căci am încredere în Dumnezeu că se va întâmpla așa cum mi s-a spus*” (27:25). Apoi mai târziu, când marinarii încercau să fugă de pe corabie, Pavel a zis centurionului și soldaților: „*Dacă oamenii aceștia nu vor rămâne în corabie, nu puteți fi scăpați*” (27:31). Dumnezeu a afirmat că nu va pieri nimeni și Pavel a crezut în El, și totuși a crezut că siguranța lor depindea de rămânerea marinarilor pe

⁷¹ „Isus le-a spus o pildă, ca să le arate că trebuie să se roage necurmat și să nu se lase.” *Luca*, 18:1

⁷² „Voi poftiți și nu aveți; ucideți, pizmuiți și nu izbutiți să căpătați; vă certați și vă luptați; și nu aveți, pentru că nu cereți. Sau cereți și nu căpătați, pentru că cereți rău, cu gând să risipiți în plăcerile voastre.” *Iacov*, 4:2-3

„Mărturisiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit!” *Iacov*, 5:16

corabie. L-am putea acuza pe Pavel de inconsecvență, dar acesta este modul în care s-au desfășurat lucrurile.

În ce privește rugăciunea pentru cei bolnavi, totdeauna trebuie să ne rugăm neștiind care este voia divină în fiecare caz particular. Este hotărât ca orice om să moară, și când vine acel moment, rugăciunea noastră nu va anula voia divină. David a recunoscut acest lucru când s-a rugat pentru copilul lui bolnav. A postit și s-a rugat cât timp copilul a fost în viață, dar când copilul a murit, el s-a plecat în fața arătării voii lui Dumnezeu și a zis, „*Cât trăia copilul posteam și plângeam, căci ziceam: „Cine știe dacă nu se va îndura Domnul de mine și dacă nu va trăi copilul?”*”, 2 Samuel, 12:22. Rugăciunea lui Pavel de a i se îndepărta țepușul este un alt exemplu de rugăciune în afara sferei voii lui Dumnezeu. Pavel s-a rugat fără să știe voia lui Dumnezeu, iar când I s-a descoperit că nu i se va îndepărta țepușul, ci i se va da în loc har pentru a-l putea suporta, el s-a plecat în supunere și a spus: „*Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele pentru ca puterea lui Cristos să rămână în mine*” (2 Corint., 12:9).

De multe ori mintea îmi fuge la războiul groaznic dintre Nord și Sud, așa numitul război civil. Au fost oameni ai lui Dumnezeu de ambele părți, oameni evlavioși și oameni ai rugăciunii care s-au rugat lui Dumnezeu pentru victorie. Cred că se recunoaște faptul că cei mai valoroși oameni ai lui Dumnezeu au aparținut Armatei de Sud, oameni precum Robert E. Lee, Stonewall Jackson și Robert E. Johnston, și acum toți ne bucurăm că a fost voia lui Dumnezeu ca Uniunea să fie salvată.

Cel mai potrivit lucru pentru noi ar fi să căutăm fața

lui Dumnezeu, să ne rugăm pentru binecuvântările Sale, și apoi să ne plecăm în fața providenței misterioase care ne conduce viețile.

„Dumnezeu ține cheia a tot ce este necunoscut,
și mă bucur;
Dacă alte mâini ar deține cheia,
Sau dacă mi-ar fi încredințat-o mie,
Aș fi trist.

Ce s-ar întâmpla dacă grijile zilei de mâine ar veni acum,

Și nu după odihnă!
Aș vrea mai degrabă ca El să deschidă ziua
Și în timp ce orele se scurg liber, El să spună:
„Voia mea este cea mai bună.”

Chiar slaba-mi vedere
Mă face să mă simt în siguranță;
În bâjbâiala de pe cărarea-mi încetoșată,
Simt mâna Lui; Îl aud spunând,
„Ajutorul Meu este sigur”.

Nu-i pot citi planurile de viitor;
Dar știu atât;
Am zâmbetul feței Lui,
Și tot refugiul harului,
Cât sunt aici jos.

Destul! Dorințele-mi sunt împlinite,
Și așa mă odihnesc!
Căci unde nu pot eu vedea, vede El,
Și în grija Lui voi fi în siguranță,
Binecuvântat pentru totdeauna.”
Suntem toți niște bieți păcătoși în căutarea unui

Salvator potrivit. Acest Salvator este Domnul Isus Cristos care spune: „pe cel ce vine la Mine nu-l voi alunga afară”. Dacă Cristos este Salvatorul păcătoșilor, atunci acest biet păcătos întrunește condiția pentru mântuire. Îl laud că a murit pentru mine, și Îl laud pe Duhul Sfânt pentru că m-a ajutat să-mi văd neputința și pentru că a luat lucrurile lui Cristos și mi le-a arătat. *Ioan*, 16:14-15.⁷³

Domnul să vă binecuvânteze în legătură cu discuția care va avea loc în 5 noiembrie, și să vă facă o binecuvântare pentru alții! Aș fi vrut să vă fiu mai de ajutor cu aceste răspunsuri. Dați-mi voie totuși să vă îndemn să nu vă îngrijorați de nereușita încercării de a reconcilia doctrine care par contradictorii minții noastre limitate.

Cu adânci mulțumiri pentru această ocazie de a discuta lucrurile profunde ale lui Dumnezeu.

Al dumneavoastră, prin legătura Evangheliei,

C.D. Cole

⁷³ „El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi. Tot ce are Tatăl, este al Meu de aceea am zis că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi.” *Ioan*, 16:14-15

A doua scrisoare a Doamnei Marjorie Bond

1505 Scotland Street
Calgary, Alberta
6 noiembrie, 1959

Domnule Dr. Cole,

Credeți că mai rezistați să citiți încă o scrisoare de la mine? Voi încerca să nu mai scriu așa de mult de această dată!

Scrisoarea dumneavoastră minunată și extraordinar de folositoare a sosit acum două săptămâni, deci după cum vedeți cu mult timp înainte de întâlnirea noastră de seara trecută. Am vrut să vă răspund imediat, dar apoi m-am gândit că aș putea „să împușc doi iepuri dintr-o lovitură”, cum s-ar spune... Mulțumesc foarte mult pentru scrisoare și pentru scurta prezentare a întâlnirii dumneavoastră.

Nu am cuvinte să vă spun cât de mult apreciez timpul și energia depusă pentru a ajuta o persoană cu totul necunoscută... și totuși, poate că la urma urmei nu suntem chiar așa de străini unul față de celălalt datorită legăturii realizate de Evanghelie. Însă, mi-e teamă că ați pus prea multă muncă în răspunsul dumneavoastră atât de detaliat și nu pot să exprim cât de mulțumitoare vă sunt pentru aceasta. Dar mai mult decât atât, simt că vă datorez o nemărginită recunoștință pentru articolul dumneavoastră despre doctrina alegerii care mi-a stârnit interesul pentru acest subiect și mai apoi dorința de a-l studia. Mă simt ca și cum mi s-a deschis o ușă spre o lume complet nouă, și sunt așa de încântată de aceasta, Dr. Cole. Sper că nu este greșit că atribui o așa de mare importanță acestui subiect, dar într-un fel, simt că este cea mai importantă și cea mai personală doctrină din toată Biblia. Știu că nimic nu trebuie să eclipseze doctrina ispășirii, dar uneori simt că

nici chiar propria mea convertire nu a avut un impact așa de puternic asupra mea ca această doctrină a alegerii. Când ai fost crescut într-o familie creștină, ai auzit predicarea Scripturii din copilărie și ai fost activ în adunare, cumva nu există o diferență însemnată ca în cazul în care te-ai întoarce de la o viață plină de vicii. Oare acest lucru se întâmplă pentru că noi nu simțim în profunzimile ființei noastre că avem nevoie de Cristos la fel de mult ca și ceilalți?

Nu știu..., dar de multe ori am simțit că nu mă bucur de viața mea de creștin așa cum ar trebui. De multe ori, această viață părea învechită și plictisitoare; lucrurile erau făcute pentru Domnul doar dintr-un simț al datoriei. Uneori chiar mă întrebam dacă totuși sunt mântuită. Acum totul s-a schimbat. Însuși faptul că mântuirea mea este în totalitate prin har – atât în aplicarea ei cât și în procurarea ei (explică – lucrarea Duhului și a lui Cristos) – a transformat totul în ființa mea. Și pentru aceasta, dumneavoastră trebuie să vă mulțumesc. Cât de minunat trebuie să fie faptul de a fi un lucrător pe care Dumnezeu să-l folosească așa de mult.

Când am citit articolul dumneavoastră pentru prima oară, pe lângă toate celelalte obiecții ale mele cu privire la doctrina alegerii, nu mi-a plăcut ideea că (într-un sens) nu am avut nici o implicație în convertirea mea la creștinism. Totdeauna am presupus că prin Duhul, aveam destul discernământ și inteligență să realizez dacă un anumit lucru este valoros pentru ca apoi să îl iau! Niciodată nu m-am gândit că dacă sunt aleasă, nu am nici o implicare în propria-mi mântuire – nici chiar în acceptarea ei. Însă acum văd acest lucru ca fiind partea cea mai bună a mântuirii. Te smerește, îți taie respirația, te sperie și te

încântă în același timp. Nu pot să-mi iau gândul de la acest lucru, Dr. Cole. Când mă gândesc că toți acești ani (am 41), am fost lipsită de această învățătură extraordinară și nu am simțit bucuria și încântarea ei.

Aceste aspecte au făcut ca mântuirea și convertirea mea să fie mai reale și mai personale. Totdeauna i-am invidiat pe cei care vorbeau cu așa mare bucurie despre convertirea lor și care simțeau cu adevărat că ceva s-a întâmplat în viața lor; eu nu am putut spune asta niciodată. Nu puteam să-mi amintesc o perioadă din viața mea în care n-am crezut, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Și asta mă îngrijora; aveam o teamă ciudată că poate la urma urmei tot ceea ce aveam era doar un set de crezuri mentale datorită faptului că fusesem crescută într-o familie creștină și am acceptat credința așa cum am acceptat și celelalte tipare de conduită și gândire. M-am rugat luni în șir ca dacă sunt într-adevăr mântuită, Dumnezeu să mă facă să realizez aceasta dincolo de orice umbră de îndoială, și să-mi dea „bucuria mântuirii Sale”, nu doar goliciunea unei credințe corecte.

Nici n-am visat că voi primi „mărturia Duhului” prin doctrina alegerii. N-aș vrea ca Dumnezeu să creadă că nu sunt recunoscătoare pentru mântuire. Sunt, dar chiar acum mă simt parcă mai recunoscătoare pentru alegere. E ceva rău în asta?

Asemeni cuiva care a fost salvat de la înec în timp ce mulți alții au pierit în naufragiu, mă întreb mereu: „De ce eu? De ce eu?”. Înainte, când mă trezeam dimineața mă simțeam obosită și epuizată, și așa de mult mi-aș fi dorit să nu trebuiască să merg la lucru (sunt văduvă de război); acum imediat ce deschid ochii am senzația că s-a întâmplat ceva nou și încântător; apoi ceva îmi străfulgeră

mintea în valuri de amintiri... „ești aleasă” și mă cuprinde o așa de mare bucurie încât mă trezesc imediat și sunt gata de lucru.

Nu pot să explic – dar dacă într-un fel, consideri că propria-ți convertire depinde și de tine într-o măsură oricât de mică, cred că acest fapt ia din măreția și strălucirea mântuirii. Dar când gândul și conștientizarea acestui aspect realizează un impact total în ființa ta, adică faptul că nu numai procurarea mântuirii se datorează harului lui Dumnezeu, ci și alegerea ta ca și recipient, nu mai poți face nimic decât să te adâncești în încântare, dragoste și laudă.

Acum, trebuie să vă povestesc despre seara trecută. Au fost aproape 30 de femei. În cei 7 sau 8 ani de când conduc acest grup, nu a existat ceva care să producă o impresie mai puternică asupra lor decât doctrina alegerii! Au venit la ele cu Bibliei, creioane și... obiecții! Am trecut peste tot materialul din nou, cu mare grijă, amintindu-le în primul rând că:

1. Alegerea a fost necesară datorită depravării omului, și am dezvoltat aceasta în jurul afirmației dumneavoastră potrivit căreia doar ne păcălim dacă putem crede că cineva ar dori vreodată să-L caute pe Dumnezeu în starea noastră neregenerată, în afara călăuzirii Duhului Sfânt și a alegerii. (*Geneza*, 6:5; *Psalmul* 14:3; *Isaia*, 64:6; *Romani*, 3:10; și *Efesenii* 2:1 – Le-am rugat să citească tare aceste referințe).⁷⁴

2. Suveranitatea lui Dumnezeu justifică alegerea. El

⁷⁴ „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.” *Geneza*, 6:5

„Dar toți s-au răătăcit, toți s-au dovedit niște netrebnici; nu este nici

are aceleași drepturi asupra noastră ca olarul asupra lutului, etc., reliefând calități ale lui Dumnezeu precum absoluta Sa dreptate, sfințenie, omnisciență, existență prin Sine Însuși, etc., aspecte care Îl îndreptățesc să acționeze într-un mod suveran.

3. Dreptatea și sfințenia lui Dumnezeu protejează alegerea; aceasta nu poate fi nedreaptă deoarece lui Dumnezeu Îi este imposibil să facă ceva greșit, nedrept, neloial... „*El nu se poate tăgădui singur*” (2 Timotei, 2:13). Indiferent de cum ni se pare acest lucru, avem cunoștința și mângâierea că Judecătorul întregului pământ va acționa în mod drept.

După ce mi-am sfârșit prezentarea, participanții au pus întrebări. Mi-a părut însă rău de o femeie din grup. Ea a venit la adunarea noastră de la Biserica [Metodistă] Unită. Cred că este mântuită, dar din când în când se mai poate observa în gândirea ei sau în afirmațiile ei o întoarcere la doctrina mântuirii prin fapte din Biserica Unită. Bineînțeles că a fost foarte tulburată de acest subiect – ceea ce consider a fi un semn bun. I-am spus că nu poate fi mai tulburată decât am fost eu la început. Nu poate pricepe că de fapt nu este nedrept din partea lui Dumnezeu să acționeze în acest mod. Mi-am amintit atunci de ilustrația dumneavoastră cu oamenii care stau pe gard și Dumnezeu care îi împinge de-o parte și de cealaltă. Mi s-a părut excelentă așa că am comentat pe marginea ei. Cred că o mare

unul care să facă binele, nici unul măcar.” *Psalmul* 14:3

„Toți am ajuns ca niște necurați și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită. Toți suntem ofiliți ca o frunză și nelegiuirile noastre ne iau ca vântul.” *Isaia*, 64:6

„după cum este scris: „Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar.” *Romani*, 3:10

„Voi crați morți în greșelile și păcatele voastre.” *Efezeni*, 2:1

parte dintre cele care au fost prezente au reușit în final să vadă un licăr de lumină, și anume că dacă Dumnezeu nu ar fi ales pe unii, nimeni nu ar fi fost mântuit.

Toți avem tendința de a reacționa la fel... credem că dacă decizia ar fi fost de partea noastră, am fi avut șanse mai mari de a fi mântuiți decât cazul în care Dumnezeu ar stabili totul din eternitate. Și aceasta se întâmplă deoarece nu acceptăm sau nu vrem să acceptăm că suntem incapabili de a ajunge la Dumnezeu prin noi înșine. Le-am spus că în ce privește starea noastră naturală, suntem morți în greșeli și păcate, iar un cadavru nu poate nici măcar clipi din ochi! Așa că s-au înșelat singure dacă au crezut vreo clipă că ar putea vreodată să-L primească pe Isus, fără ca Dumnezeu să ia anumite măsuri pentru a le determina să ia această decizie.

Discuția noastră a continuat mai mult de o oră și jumătate. Această femeie a crezut și ea ca și celelalte că doctrina alegerii contrazice unele versete din Scriptură, ca de exemplu *Ioan*, 3:16 și *1 Ioan*, 2:2. Am fost bucuroasă că am avut la îndemână explicația dumneavoastră cu privire la „*toți*” și „*lume*” ca fiind rareori folosite în sensul lor absolut.

De asemeni, *Ioan*, 6:37, „*Pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară*”...Le-am spus să citească prima parte a acestui verset și vor avea un șoc; și eu am avut când am citit. „*Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine...*” Bineînțeles că Cristos nu va izgoni pe nici unul care vine, deoarece oricine vine face parte din cei pe care Tatăl l-a dat Fiului. Au fost de-a dreptul înmărmurite! Se pare că au reacționat totuși ca și când cele discutate începeau să prindă contur și puteau întrevedea anumite uși deschise

spre lumi noi de gândire.

După aceea, în timp ce așteptam ceaiul, femeia despre care vorbeam a venit la mine. Mi-a părut așa de rău de ea; era tulburată și gata să izbucnească în lacrimi. Am întrebat-o, „Edythe, s-au făcut mai clare lucrurile?” A ezitat puțin și a spus, „Da, într-un fel. Dar sunt alte aspecte pe care pur și simplu nu le pot reconcilia cu propriile-mi idei despre Dumnezeu și Biblie.” I-am răspuns, „Nici nu încerca, Edythe, Dr. Cole mi-a spus să nu încerc să împac toate punctele acestei învățături cu celelalte pasaje din Scriptură deoarece voi produce numai confuzie, și cred că are dreptate.” Apropo, ceea ce mi-ai spus în legătură cu o minte confuză și dezorientată, pe mine m-a ajutat foarte mult. M-am eliberat de toate argumentele după ce am citit scrisoarea dumneavoastră, și I-am spus Domnului că m-am chinuit destul să înghesui oceanul Lui de teologie în ceșcuța minții mele și mi-am propus să nu mai fac atâta caz de lucrurile pe care nu le înțelegem. El le-a înțeles și asta e suficient pentru mine. Acela a fost momentul din care am început să am o pace așa de mare.

Am încercat să-I spun aceste lucruri lui Edythe; ea mi-a răspuns, „Marjorie, aproape că mi-am ieșit din minți săptămâna asta”, și vocea l s-a oprit. Apoi a spus, „Nu mă pot gândi la nimic altceva și mereu analizez și reanalizez până când ajung în pragul nebuniei.” Mă durea de milă pentru ea, pentru că și eu trecusem prin aceeași experiență până când am primit scrisoarea dumneavoastră.

Mi-a trecut apoi prin minte că poate scrisoarea dumneavoastră ar putea-o ajuta și pe ea. Așa că am întrebat-o dacă ar vrea să citească întrebările pe care vi le-am adresat și răspunsul dumneavoastră. A fost extra-

ordinar de recunoscătoare. Le aveam la mine așa că i le-am dat pe loc. Vreți, vă rog, să vă rugați împreună cu mine pentru ca această femeie să primească pace și să învețe cu ajutorul Duhului Sfânt să iubească această doctrină așa cum o iubim și noi?

O altă femeie, nou venită în acest grup, (însă venea la noi la adunare de câțiva ani), cu un zâmbet foarte plăcut mi-a spus la sfârșit, „Și eu simt la fel ca tine; acum știu să sunt aleasă și e de-a dreptul încântător; dar tare mult aș fi vrut să-l vezi și pe soțul meu. Atât de mult a vrut și el să vină în această seară, chiar m-a întrebat dacă te-ai supăra dacă s-ar strecura încet pe un scaun din spate!” Se pare că soțul a luat broșura de la ea și a citit-o; a fost încântat de ea, a studiat-o, a citit-o din nou și a spus nu a mai auzit niciodată în viața lui ceva asemănător acestei doctrine. De ce nu auzim mai multe despre această doctrină? Și știți, Dr. Cole, mai mulți oameni m-au întrebat același lucru, „De ce pastorii noștri nu ne predică despre această doctrină?”

O fată din statele din sud (din Texas, dar nu cea despre care v-am vorbit în prima mea scrisoare; ea nu a venit seara trecută) a fost și ea foarte interesată, dar mi-a spus în repetate rânduri că unele dintre ideile și modurile ei de înțelegere au fost puternic atacate. Cu toate acestea, seara trecută, în timp ce încheiam discuția, am auzit-o spunând cu un oftat de fericire, „Ce e cert este că îți alungă frica de moarte, nu-i așa?” Și știți ceva...? Este exact ceea ce simt și eu cu toată tăria. Am rămas înmărmurită când am auzit-o – era exact ecoul inimii mele. Uneori chiar simt o dorință de a ajunge cât mai repede în cer, să învăț mai multe despre alegere și despre alte

aspecte din Biblie.

O a treia femeie, mamă a unui băiețel de 6 ani, mi-a spus: „Marjorie, nu știu ce să spun. E minunat. De când am făcut acest studiu și am început să mă gândesc la această doctrină, totul a început să se clarifice în mintea mea; așa de multe versete din Scriptură care nu-mi erau clare, acum au început să se armonizeze și să aibă sens.

O altă fată care a vorbit cu mine în repetate rânduri, mi-a spus că la început (când am ținut prima lecție în septembrie) a simțit că nu este de acord cu ceea ce am spus. Dar pe măsură ce citea broșura dumneavoastră și se gândea mai mult la acest aspect, începea tot mai mult să creadă că această doctrină este cu adevărat prezentă în Biblie și prin urmare ea ar trebui să accepte să o creadă și să lase la o parte părțile pe care nu le înțelege până când ajunge în cer. Seara trecută, după ce am terminat, mi-a suflat peste masă, „Și eu sunt bucuroasă în seara asta, Marjorie! Dar mi-e teamă că unele dintre noi, nu sunt. Însă, cu ele, problema este mai de grabă că nu vor.”

Oricum, mă rog ca Duhul Sfânt să-și facă lucrarea în inimile acelor care sunt dezorientați sau împotriviți. Cred că însăși interesul lor în acest subiect e un semn încurajator, și așa cum ați afirmat și dumneavoastră, nici unuia dintre noi nu-i place această doctrină; Duhul Sfânt e Acela care trebuie să ne învețe s-o iubim.

Am promis că nu o să vă mai scriu o scrisoare lungă și totuși v-am scris. Sper că nu v-am plictisit. Însă mă simt așa de încărcată cu toate acestea și vă sunt așa de îndatorată încât am simțit nevoia să vă spun aceste lucruri. Aveți cumva și alte învățături prezentate sub formă de broșuri? M-am uitat zilele trecute peste niște broșuri mai

vechi din seria „Mărturii” și am văzut câteva dintre cărțile dumneavoastră sub formă de serii de volume, despre păcat, mântuire, etc. Aș vrea tare mult să am seria completă. Am comandat deja 40 de exemplare ale broșurii dumneavoastră „*Alegerea*” și le-am distribuit grupului meu în septembrie, deci de atunci încoace, le-au putut studia și examina în detaliu. Nu vă voi putea mulțumi niciodată îndeajuns pentru articolul dumneavoastră. Cu siguranță Dumnezeu v-a călăuzit să-l publicați.

Ar fi așa de minunat să ascultăm asemenea predici și în prezent. Pastorii, în loc de a ține acele predici „de lapte”, pre-digerate și tematice așa de des întâlnite, de ce nu mai țin predici doctrinare acum? Nu-i de mirare că în zilele noastre creștinii nu mai sunt puternici și sănătoși și nu mai știu care sunt principiile în care cred, n-au apucat niciodată să treacă de la lapte la carne. Am auzit un pastor baptist spunând că suntem creștini care se hrănesc cu gustări când de fapt ar trebui să fim creștini care se hrănesc cu o cină bogată. Și cred că avea dreptate.

Acum trebuie să închei. Din nou, vă rog să primiți mulțumirile mele pentru tot ceea ce ați făcut pentru mine. Mă rog ca Dumnezeu să vă binecuvânteze din plin pe dumneavoastră, familia și lucrarea dumneavoastră, care sunt convinsă că va fi roditoare mult peste imaginația și așteptările dumneavoastră.

Sora dumneavoastră în Domnul,

Marjorie Bond

A treia scrisoare a Doamnei Marjorie Bond

1505 Scotland Street
Calgary, Alberta
7 decembrie, 1959

Domnule Dr. Cole,

După ce v-am trimis felicitarea de Crăciun, am primit cărțile dumneavoastră, *Speranța cerească* și *Doctrinile divine*. Mulțumesc foarte mult. Mi-a plăcut enorm de mult studiul cu privire la doctrina despre Dumnezeu. Cât Îl preamărește, Îl înalță, și Îi recunoaște adevărata poziție care I se cuvine de Rege al regilor și Domn al domnilor! Am început să simt de mult timp că biserica creștină are nevoie de o viziune nouă a sfinteniei și măreției lui Dumnezeu, și să realizeze că El este „*Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică*” (Isaia, 57:15). În zilele noastre există prea mult spirit de camaraderie în atitudinea noastră față de Dumnezeu.

Tare mult mi-aș dori ca pastorii din zilele noastre să predice doctrine. Cred că membrii adunărilor noastre ar fi înrădăcinați mai ferm și mai fundamentați în credință dacă am beneficia de mai multă învățătură doctrinară și de mai puțină predicare sentimentală!

Apropo de studiul nostru despre doctrina alegerii, încă mai primesc diverse comentarii și păreri de la unele membre din grup. Nimic din ceea ce am studiat până acum nu a mai stârnit atâta interes. De asemenea, am oferit pastorului nostru un exemplar al broșurii dumneavoastră; încă îi aștept reacția!

Cu câteva săptămâni în urmă, eram în vizită la niște prieteni dintr-o altă adunare baptistă, și a venit vorba despre grupul meu de studiu biblic și despre doctrina alegerii. Vă vine să credeți?...Nici o persoană din acea

încăpere, afară de membrii familiei mele, nu a auzit despre alegere, ce să mai vorbim de a înțelege această doctrină? Și totuși, toți erau creștini buni – nu doar membri nominali într-o adunare.

Nu ajunseseam decât la niște discuții preliminare despre acest subiect când discuția noastră a fost întreruptă. Însă am putut să-mi dau seama că nu a fost prea bine primită! (Așa cum spuneți, toți suntem arminieni prin natură). În acea seară, la discuție a fost prezentă și o anumită femeie împreună cu tatăl ei mai în vârstă, care se mutaseră cu doi ani în urmă în Arizona iar acum locuiau din nou în Calgary. Acum două săptămâni dau peste această femeie la oficiul poștal din zona noastră. Lucra temporar acolo și pentru că erau deja câțiva oameni care așteptau să fie serviți, nu prea a avut timp să stea de vorbă cu mine. Însă în timp ce mă pregăteam să plec, mi-a spus: „Marjorie, aș vrea să stăm de vorbă cândva despre problema pe care am discutat-o la Thelma atunci, seara.” Timp de un minut sau două mintea mi-a fost complet goală – nu puteam să-mi amintesc la ce se referea. A zâmbit și mi-a spus: „Nu știi, am început să discutăm despre acest subiect.” Dintr-o dată m-am luminat și i-am spus nerăbdătoare (acum acesta este subiectul meu preferat): „O, da, bineînțeles. Mi-ar face plăcere să ne întâlnim, oricând ai timp.” A dat din cap și a spus: „M-a cam pus pe gânduri. Nu înțeleg și nu pot spune că sunt de acord, însă totuși aș vrea să aflu mai multe despre acest subiect.” Deci a apărut încă o undă în urma pietrei pe care ați aruncat-o în apă!

Domnule Dr. Cole, mi-e greu să vă deranjez cu întrebările mele când știu că sunteți așa de ocupat, dar simt

că sunteți foarte bine pregătit în acest domeniu și că mă puteți ajuta mai mult decât oricine altcineva. Aș putea să vă mai deranjez cu încă una sau două întrebări?

1. Ce se înțelege prin a întări „*chemarea și alegerea voastră*”? La început când am citit *2 Petru*, 1:5-10,⁷² în lumina noilor mele cunoștințe cu privire la alegere, mi s-a părut că Petru vorbește de parcă ar fi posibil să-ți pierzi mântuirea. Și totuși, pentru că eu cred în siguranța eternă a mântuirii credinciosului (chiar mai mult acum de când înțeleg doctrina alegerii), nu-mi dau seama cum ar fi posibil acest lucru. După ce m-am rugat pentru aceasta, mi-am dat seama că poate ceea ce vrea să spună este faptul că o persoană care face ceea ce Petru îndeamnă, este mai puțin probabil să regreseze spiritual, și nu să își piardă mântuirea. Credeți că este corectă această interpretare?

2. Cuvântul „toți” din *Romani*, 11:32,⁷³ credeți că reprezintă un alt exemplu în care acest cuvânt nu este folosit în sens absolut? Mă refer la partea în care spune „*ca El să aibă milă de toți*”. Unii consideră că acest verset se opune doctrinei alegerii, argumentând că dacă Dumnezeu ar vrea să aibă milă de toți, atunci n-ar mai alege pe unii oameni pentru mântuire așa cum susține doctrina alegerii.

3. De asemenea, pentru că tot suntem la *Romani*, este adevărat că și creștinii vor fi judecați pentru tot ceea ce au

⁷⁴ „De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră, căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată.” *2 Petru*, 1:10

⁷⁵ „Fiindcă Dumnezeu a închis pe toți oamenii în neascultare, ca să aibă milă de toți.” *Romani*, 11:32

făcut de când au fost mântuiți? Nu în sensul de pedeapsă pentru păcatele lor, pentru că pedeapsa pentru păcat a fost ispășită la Calvar. Dar Biblia spune: „*fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu*” (Romani, 14:12) și apoi din nou în Romani, 2:6, „*care va răsplăti fiecăruia după faptele lui*”; și 1 Corinteni, 4:5.⁷⁶

Nu știu de ce, dar gândul de a avea păcatele expuse la vedere, chiar dacă nu voi fi pedepsit pentru ele, mi se pare că răpește cerului o cantitate considerabilă de bucurie. Am avut o cădere spirituală foarte gravă acum câțiva ani, și cu toate că acum Îl iubesc pe Domnul mai mult ca niciodată, uneori simt totuși că nimic nu poate șterge păcatele acelor ani. Dumnezeu știe totul despre ele și m-a iertat; de ce trebuie să fie dezvăluite pentru ca toată lumea să le vadă, atunci când ajung în cer?

Am crezut că pasajele din Psalmi care spun „*cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărâdelegile noastre de la noi*” (Psalmul 103:12), înseamnă că odată ce am fost mântuiți, Dumnezeu a șters păcatele noastre și niciodată nu va trebui să mai auzim de ele. Dar se pare că sunt unele versete în epistole care ne-ar determina să credem că deși nu vom fi pedepsiți pentru păcatele noastre prin a merge în iad, va trebui totuși să dăm socoteală pentru ele. Dacă așa stau lucrurile, cred că nici un creștin n-ar mai muri împăcat cu adevărat, știind ce-l așteaptă. (De ce oare ne este mai teamă de părerea oamenilor decât de cea a lui Dumnezeu?)

⁷⁶ „De aceea să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric și va descoperi gândurile inimilor. Atunci fiecare își va căpăta lauda de la Dumnezeu.” 1 Corinteni, 4:5

4. Ultima mea întrebare se referă la paginile 7-9 din broșura dumneavoastră *Speranța cerească*. Totdeauna am crezut (înainte de a studia doctrina alegerii), și am învățat atât din Scriptură cât și din diverse imnuri și predici pe care le-am auzit, că este periculos să amâni mântuirea pentru că viața ți-ar putea fi curmată înainte de a-L accepta pe Cristos și astfel ai putea fi aruncat într-o eternitate lipsită de prezența lui Cristos.

Dar potrivit cu doctrina alegerii, nici unul dintre cei aleși pentru mântuire nu vor putea muri fără a fi salvați. Corect? („*Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine...*” – *Ioan*, 6:37) Deci, toți cei pe care Dumnezeu a intenționat să-i mântuiască vor fi mântuiți și nicidecum nu se vor pierde, prin urmare pentru ei amânarea mântuirii nu reprezintă un pericol; cât despre cei ne-aleși, ei oricum nu vor fi mântuiți. Nu-i așa?

Mi se pare că lucrurile au început să se clarifice în mintea mea, până la punctul la care le pot eu pricepe. Dar când citesc ceva, sunt din nou dezorientată!

După cum am spus, și eu credeam că este riscant să amâni mântuirea. Toți scriitorii de imnuri creștine vorbesc despre aceasta. Dar de când studiez doctrina alegerii, îmi dau seama că poate am greșit. De fapt nu este o urgență reală, în sensul că nu reprezintă o chestiune de viață și moarte. Nici un om nu poate muri înainte de a fi mântuit dacă Dumnezeu dorește să-l mântuiască. Atunci, de ce unii pastori (chiar dintre cei ca dumneavoastră care cred în alegere) îndeamnă pe oameni să nu mai piardă timpul ci să -L primească pe Cristos până nu e prea târziu? Niciodată nu-i prea târziu pentru o persoană aleasă, nu-i așa? V-aș fi recunoscătoare dacă mi-ați clarifica acest aspect.

Mi-e teamă că la un moment dat datorită faptului că vă scriu scrisori atât de lungi nu veți mai dori să primiți scrisori de la mine. Aș avea atâtea întrebări de pus, însă pastorii moderni, ca și medicii, sunt așa de ocupați încât nu mai au timp pentru oameni.

Vă mulțumesc din nou pentru tot ajutorul pe care mi l-ați acordat și Dumnezeu să vă binecuvânteze în anul ce vine.

Cu sinceritate,
Marjorie Bond

Răspunsul Doctorului C.D. Cole

746 West Noel
Madisonville, Kentucky
17 decembrie, 1959

Draga mea Marjorie,

Salutări și cele mai bune urări de bine cu ocazia sezonului sărbătorilor!

Când ți-am trimis cărțile, am avut de gând să-ți trimit imediat și o scrisoare pentru a-ți explica faptul că nu ești obligată să le plătești, deoarece nu le-ai comandat. Din păcate alte lucruri mi-au luat-o înainte și încă mai plănuiam să-ți scriu când de fapt a apărut scrisoarea ta în care era inclusă plata cărților. Cred că ar trebui să-ți trimit înapoi o parte din bani deoarece ai plătit mai mult decât era necesar pentru ceea ce ți-am trimis eu. Stocul de cărți și broșuri pe care le-am scris aproape s-a epuizat și acesta a fost unul din motivele care m-au determinat să-ți trimit cărțile respective. Seriile despre PĂCAT și MÂNTUIRE nu au fost încă redactate sub formă de carte. Am una sau două cărți mari care conțin articole publicate în diverse reviste. La vârsta mea (am 75 de ani), nu mai îmi propun să public cărți. Oricum, am mulți prieteni printre pastorii tineri și unii poate vor vrea să-mi publice scrierile după ce eu nu mai sunt.

După această scurtă introducere, mă voi îndrepta acum spre întrebările tale în speranța că îți vor fi de ajutor.

1. Îndemnul lui Petru „*să vă întăriți chemarea și alegerea voastră*”, este o avertizare împotriva supra-estimării. Adică, să nu luăm mântuirea noastră de bună, fără să avem o mărturie clară a acestui lucru. Bineînțeles că se referă la a o întări pentru noi înșine, deoarece noi nu

putem întări nimic pentru Dumnezeu. Cuvintele lui se referă la siguranța mântuirii, și nu la actul mântuirii. Începe cu harul credinței ca dar al lui Dumnezeu, și ne îndeamnă să clădim pe această credință astfel ca viețile noastre să nu fie goale și neroditoare. Nici un credincios neroditor nu poate avea siguranța mântuirii, ca experiență subiectivă. Apropo de experiența ta când ai avut acea cădere spirituală.

2. Cred că termenul „toți” din *Romani*, 11:32 este folosit în sens relativ și nu absolut, altfel am avea mântuire universală. Mai mult, *Romani*, 9:18⁷⁷ spune că Dumnezeu este suveran în ce privește manifestarea milei Lui. Aceasta nu înseamnă că El refuză să-și manifeste mila față de cineva care se încrede în Cristos, ci că El nu îi determină pe toți să caute mila Lui – unii sunt lăsați la dispoziția voinței lor carnale.

3. Creștinul va fi judecat pentru lucrările lui și nu pentru păcatele lui. Păcatele lui au fost judecate în Cristos și nu vor fi aduse împotriva lui în ziua judecății. Mântuirea este prin har; răsplata este pentru fapte. Vor fi niveluri diferite atât în cer cât și în iad, deoarece atât cei mântuiți cât și cei pierduți vor fi judecați pentru faptele lor – cei pierduți vor primi gradul de pedeapsă pe măsura faptelor lor rele, și cei mântuiți vor primi glorie pe măsura lucrării lor. Nu mă aștept să am o răsplată ca și cea a lui Pavel deoarece lucrarea mea nu o egalează pe a lui.

Romani, 2 abordează principiile judecății sub lege:

3a. va fi potrivită cu adevărul (v.2), aceasta înseamnă că

⁷⁷ „Astfel, El are milă de cine vrea și împietrește pe cine vrea.”
Romani, 9:18

este conform realității;

3b. trebuie să fie după fapte (v. 6);

3c. nu se are în vedere fața omului (v. 11 și 12). Capitolul nu ne arată cum să fim mântuiți, ci la ce ne putem aștepta de la lege, fie că suntem evrei sau ne-evrei.

Romani, 14 îi avertizează pe credincioși cu privire la judecarea altora pentru diverse scrupule referitoare la consumarea anumitor alimente sau sărbătorirea anumitor zile, motivul fiind acela că toți vom sta înaintea scaunului de judecată al lui Cristos (versetul 10).⁷⁸ Lui Dumnezeu Îi vom da socoteală de ceea ce am făcut, nu unii altora.

1 Corinteni, 4 abordează judecata creștinului ca administrator în slujba lui Dumnezeu. Noi nu putem judeca sau evalua lucrarea altuia aici și acum, pentru că sunt atât de multe lucruri pe care nu le cunoaștem, ca de exemplu motivații și lucruri ascunse, dar când Isus va veni, El va ști totul despre noi, și „*Atunci fiecare își va câpăta lauda de la Dumnezeu*” (*1 Corinteni*, 4:5). Noi nu avem dreptul să emitem judecăți pentru a determina locul pe care cineva ar trebui să-l ocupe în glorie – Dumnezeu va avea grijă de acest lucru.

4. Trebuie să ne adresăm celor pierduți ca unor păcătoși, nu ca unor păcătoși aleși. Noi nu știm care sunt aleșii până nu vedem în ei credință și fapte bune. Și într-adevăr trebuie să ne adresăm lor ca unora care au nevoie de mântuire, și să-i îndemnăm să se încreadă în unul și singurul Mântuitor – și să se încreadă acum. Să le spunem să se încreadă în El imediat, sau să mai aștepte puțin?

⁷⁸ „Dar pentru ce judeci tu pe fratele tău? Sau pentru ce disprețuiești tu pe fratele tău? Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Cristos. *Romani*, 14:10

Este adevărat că „nici unul dintre cei aleși pentru mântuire nu vor putea muri fără a fi salvați”. Dar aceasta nu înseamnă că ei vor putea fi mântuiți în afara credinței în Domnul Isus Cristos. Și nu doar oamenii sunt aleși pentru mântuire, ci la fel de alese sunt și mijloacele prin care se realizează aceasta. Citește *2 Tesaloniceni*, 2:13-14.⁷⁹ Pavel a cunoscut doctrina alegerii mai mult decât orice alt om, și totuși i-a îndemnat pe oameni să vină la Isus (*Faptele Apostolilor*, 28:23).⁸⁰ El știa că cei aleși vor fi mântuiți și cu toate acestea nu a încetat să se roage și să lucreze spre mântuirea lui Israel (*Romani*, 9:1-3; 10:1-4; 11:14; *1 Corinteni*, 9:19-22).⁸¹

Nu trebuie să lăsăm ca doctrina alegerii să ne ia compasiunea pentru cei pierduți, sau să ne facă să

⁷⁹ „...de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului. Iată la ce v-a chemat El prin Evanghelia noastră, ca să căpătați slava Domnului nostru Isus Cristos.” *2 Tesaloniceni*, 2:13b-14

⁸⁰ „...Pavel le-a vestit Împărăția lui Dumnezeu, le-a adus dovezi și a căutat să-i încredințeze, prin Legea lui Moise și prin Prooroci, despre lucrurile privitoare la Isus...” *Faptele Apostolilor*, 28:23

⁸¹ „Spun adevărul în Cristos, nu mint. Cugetul meu, luminat de Duhul Sfânt, îmi este martor că simt o mare întristare și am o durere necurmată în inimă. Căci aproape că doresc să fiu eu însumi anatema, despărțit de Cristos, pentru frații mei, pentru rudele mele trupești.” *Romani*, 9:1-3

„Fraților, dorința inimii mele și rugăciunea mea către Dumnezeu pentru israeliți este să fie mântuiți.” *Romani*, 10:1

„...și caut ca, dacă este cu putință, să stărnesc gelozia celor din neamul meu și să mântuiesc pe unii din ei.” *Romani*, 11:14

„Căci, cu toate că sunt slobod față de toți, m-am făcut robul tuturor, ca să câștig pe cei mai mulți. Cu iudeii, m-am făcut ca un iudeu, ca să câștig pe iudei; cu cei ce sunt sub Lege, m-am făcut ca și când aș fi

închidem ochii în fața nevoii urgente de mântuire a oamenilor. (*Evrei*, 2:3; *2 Corinteni*, 6:2).⁸²

Vor fi anumite lucruri pe care nu le putem înțelege și doctrine pe care nu le vom putea armoniza, dar porunca Lui pentru noi de a mărturisi tuturor oamenilor despre Isus Cristos, este foarte clară. Lucrurile ascunse aparțin lui Dumnezeu, dar lucrurile descoperite stabilesc îndatoririle noastre, (*Deuteronom*, 29:29).⁸³

Cu dragoste creștinească,

C.D. Cole

Postfață

De Raul Enyedi

fost sub Lege (măcar că nu sunt sub Lege), ca să câștig pe cei ce sunt sub Lege; cu cei ce sunt fără Lege, m-am făcut ca și cum aș fi fost fără Lege (măcar că nu sunt fără o lege a lui Dumnezeu, ci sunt sub legea lui Cristos), ca să câștig pe cei fără lege. Am fost slab cu cei slabi, ca să câștig pe cei slabi. M-am făcut tuturor totul, ca oricum, să mântuiesc pe unii din ei.” *1 Corinteni*, 9:19-22

⁸² „...cum vom scăpa noi dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare, care, după ce a fost vestită întâi de Domnul, ne-a fost adevărată de cei ce au auzit-o...” *Evrei*, 2:3

„Căci El zice: „La vremea potrivită te-am ascultat, în ziua mântuirii te-am ajutat. Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii.” *2 Corinteni*, 6:2

⁸³ „Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele legii acesteia.” *Deuteronom*, 29:29

Oare câți dintre noi nu ne-am pus aceleași întrebări, nu am ridicat aceleași obiecții și nu am experimentat aceleași frământări ca doamna Bond... Și cât de adevărat este ceea ce a spus fratele Cole, că prin natura lor, oamenii se opun ideii că nu au nici un merit înaintea lui Dumnezeu, că El este suveran în mântuire și în manifestarea milei Sale, la care nimeni nu poate emite vreo pretenție! Doctrina alegerii este respinsă de mulți astăzi deoarece nu se potrivește cu teologia modernă.

Invităm pe fiecare cititor să încerce să răspundă la următoarele întrebări, care au legătură directă cu subiectul acestei cărți. Vă rugăm să verificați fiecare răspuns cu Scriptura. Aceste întrebări, alături de cele ridicate deja în carte, au o implicație enormă în viața noastră spirituală. Ele dezvăluie felul cum ne vedem pe noi înșine, pe Dumnezeu, relația noastră cu El, cum privim fiecare eveniment din viață și la ce ne așteptăm pe viitor. Iată întrebările:

1. Care este relația dintre Dumnezeu și om? Este o relație între un rege suzeran și un rege vasal sau o relație stăpân-sclav/ olar-lut?

2. Dumnezeu este Acela care alege oameni pentru mântuire, sau oamenii se aleg pe ei înșiși?

3. Pocăința și credința sunt fapte ale omului sau daruri ale lui Dumnezeu?

4. Este voința omului liberă să ia decizii contrare tuturor rațiunilor și sentimentelor sale, contrare naturii omului, sau este voința liberă să aleagă doar în limitele propriei sale naturi, care iubește păcatul și Îl urăște pe Dumnezeu?

5. Este omul păcătos mort din punct de vedere

spiritual, adică total incapabil să facă ceva până este adus la viață de Duhul lui Dumnezeu, sau este el doar bolnav?

6. Ce a realizat Cristos prin moartea Sa? Mântuirea păcătoșilor sau posibilitatea ca ei să fie mântuiți, dacă mai fac și ei ceva?

7. Poate credinciosul să fie sigur că va ajunge în cer, sau există riscul să își piardă mântuirea? Este credinciosul lăsat fără ajutorul lui Dumnezeu în ducerea până la capăt a mântuirii sale?

8. Dacă prin faptele noastre rele ne pierdem mântuirea, atunci nu înseamnă oare că prin faptele noastre bune ne păstrăm mântuirea? Și atunci, mântuirea este prin har, sau prin fapte?

9. Dacă Cristos, prin moartea Sa, a plătit pedeapsa pentru păcatele noastre, atunci este Dumnezeu drept să ne ceară să plătim și noi pentru aceleași păcate? Poate pretinde dreptatea ca aceeași ofensă să fie pedepsită de două ori?

10. Poate oare un credincios care are o natură înnoită să trăiască mereu în păcat? Nu îl va îndemna natura nouă să se separe de păcat și, chiar și atunci când va cădea, să se ridice imediat de acolo?

Ce motiv mai mare de bucurie poți avea decât să știi că ești un ales al lui Dumnezeu? Ce poate să nască în tine mai multă recunoștință, umilință și admirație față de Dumnezeu? Ce te poate entuziasma mai mult să studiezi Scriptura și să te rogi, pentru a-l afla voia? Ce te poate mângâia mai mult în necazuri decât să știi că Dumnezeul suveran, care îți vrea binele, a îngăduit să treci prin ele? Ce anume te poate motiva mai bine să trăiești din plin fiecare zi, decât cunoștința că fiecare zi, fiecare clipă, fiecare eveniment face parte dintr-un plan imens și măreț, pe care Dumnezeu l-a alcătuit pentru binele tău și spre

gloria Lui? Ce anume îți poate da mai multă liniște și pace cu privire la prezent și încredere cu privire la viitor, decât să știi că nici lucrurile cu care te confrunți în prezent, nici cele pe care ți le rezervă viitorul, nu te vor putea despărți de dragostea lui Dumnezeu? Da, Scriptura ne încredințează că „nici lucrurile de acum, nici cele viitoare... nu ne pot despărți pe noi de dragostea lui Dumnezeu” (Romani, 8:38-39).

Dumnezeu să te ajute, stimat cititor, să înțelegi această măreață învățătură a Scripturii și să știi sigur că și tu te numeri printre aleșii lui Dumnezeu. Tu poți să fii sigur că ești ales, fără umbră de îndoială! Cum anume? Domnul Isus a spus: „*Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine* [aceștia sunt aleșii]; *și pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară*” (Ioan, 6:37). Dacă ai venit la Isus, atunci ești unul dintre aleși! Ce înseamnă să vii la El? Aceasta nu este un act fizic. Nu înseamnă să vii în fața unei adunări într-un serviciu de evanghelizare, să repeți o rugăciune, să te botezi, etc. Să vii la Cristos înseamnă să crezi în El, să recunoști ca adevărat ceea ce Scriptura afirmă despre El (că este Fiul lui Dumnezeu, că este Domn și unic Salvator) și despre ceea ce a făcut El (prin moartea Lui a plătit pentru păcatele celor se ce încred în El, așa încât aceștia sunt salvați de la condamnare; prin învierea Sa, El se roagă, mijlocește înaintea lui Dumnezeu pentru toți aceia pentru care a murit, așa încât nici unul să nu se piardă, ci toți să ajungă în prezența Sa). „*Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit...*” (Faptele Apostolilor, 16:31)!

Această carte vă este oferită gratuit de

Pentru catalogul publicațiilor gratuite
și informații suplimentare
contactați-ne la următoarea adresă:

Fundația Mantachie
O voce baptistă în România
str. Izvor nr. 3
Bocșa, Caraș-Severin
325300
România

www.abaptistvoice.com

Cine suntem noi?

Noi suntem descendenții primei adunări pe care Domnul Isus Cristos a zidit-o în timpul lucrării Sale pământești. Înaintașii noștri au existat în toate veacurile printre montaniști, novațieni, donatiști, paulicieni sau waldenzi, fiind cunoscuți în general sub numele de anabaptiști. Noi insistăm asupra doctrinei și practicii biblice, credem în independența fiecărei adunări baptiste nou testamendale și în separarea acesteia față de stat și de orice organizație religioasă omenească (cum ar fi denominațiile, comunitățile, uniunile de biserici, etc).

Contact pentru zona Banat:
Raul Enyedi
tel: 0721262013
e-mail: raule@xnet.ro
<http://adunareaharulsuveran.wordpress.com>

Contact pentru zona Ardeal:
Aurel Miclea jr.
tel: 0723023285
e-mail: aureljr_ovoce@yahoo.ro

Contact pentru zona Oltenia:
Aurel Munteanu
tel: 0722469577; 0766662574
e-mail: aurelomnou@yahoo.com
<http://aurelmunteanu.wordpress.com>

Contact pentru zona Muntenia:
George Vladu
tel: 0766516702
e-mail: gxg4christ@yahoo.com
<http://baptistvoice.wordpress.com>

QR CODE - Doctrina biblică a alegerii

QR CODE - CATALOG 2014

Ce motiv mai mare de bucurie poți avea decât să știi că ești un ales al lui Dumnezeu? Ce poate să nască în tine mai multă recunoștință, umilință și admirație față de Dumnezeu? Ce te poate entuziasma mai mult să studiezi Scriptura și să te rogi, pentru a-I afla voia? Ce te poate mângâia mai mult în neazuri decât să știi că Dumnezeuul suveran, care îți vrea binele, a îngăduit să treci prin ele? Ce anume te poate motiva să trăiești din plin fiecare zi, decât cunoștința că fiecare zi, fiecare clipă, fiecare eveniment face parte dintr-un plan imens și măreț pe care Dumnezeu l-a alcătuit pentru binele tău și spre gloria Lui? Ce anume îți poate da mai multă liniște și pace cu privire la prezent și încredere cu privire la viitor, decât să știi că nici lucrurile cu care te confrunți în prezent, nici cele pe care ți le rezervă viitorul, nu te vor putea despărți de dragostea lui Dumnezeu?
